

# هيلي

[Ketabton.com](http://Ketabton.com)

لعل

## د کتاب پيژندنه

ناول..... ناهيلي .....  
ليکوال..... نیک محمد بارک .....  
د کتابونو او ناولونو په لړ کي ..... ۱۰ .....  
کال..... ۱۴۰۲/۷/۰ .....  
اړیکه..... ۰۷۰۲۱۱۰۳۷۱ .....

## د ليکوال خبرې

نحمده و نصلی علی رسوله الکریم

بسم الله الرحمن الرحيم

يو وار بيا د الله جل جلاله ډير شـکـرونه ادا کوم چي ددي وس توان او توفق يی را کړ چي د خوانانو او مينوالو لپاره د ژوند تگلاره د ناول په ژبه وښيم.

لکه څنگه چي مي مخکي ناولونو کي هم يادونه کړيده چي د مېنوالو مينه، تشويق او ستاينه او غوښتنه وه چي يو وار بيا قلم را واخلم او دوی ته ناول وليکم، نو ځکه مي کال مخکي د دوو ناولونو د لېکلو نيت وکړ چي يو د ناهيلي په نوم ناول وو او بل د شمشير په تيارو کي ناول وو چي د همدې کال په جريان کي مي دواړه د الله جل جلاله په مرسته او توفق سرته ورسول.

په دا ناول کي مي د نورو ناولونو پخیر هم ټول هر هغه اړخونه په نظر کي نيولي دي چي د اوسنيو خوانانو په پوه کول اړين او ورته اړتيا يي ده د مثال په ډول ژوند، کاروبار، اړپکې، خپلوي.....

- په ناول کي د کندهاری لهجې څخه تر ډیره حده استفاده سوېده هيله ده چي مېنوال باندي پوه سي ځکه زه ادب ليکوال نه يم نه مي پښتو ادبيات ويلي دي چي ناولونه په معياري پښتو وليکم او نه مي هم تر ډیره حده د داسي چا سره ژوند کړيدی چي معياري پښتو دي وايي نو ځکه مي د امکان تر حده معياري پښتو لېکلي ده خو شايد ځني ځايونه گډه وډه يي د مثال په ډول د (وکړ) لغات په کندهاری لهجه کي(وکي) ليکل کيږي او ويل کيږي د (وکړو)

لغات (وکو) لیکل کیری د (وی) لغات په (یی) لیکل کیری او ویل کیری همدارنگه ځنی نور لغاتونه دي چي په نورو لهجو کي د کندهاری لهجې سره فرق کوي ما دا لغاتونه تر یو حده معیاري لیکلي دي خو کومو ځایو کي چي په کندهاری لهجه لیکل سویدي شاید ورته پام سوی می نه وي یا هم د نورو لهجو څخه ناخبره یم چي هلته کومه معنا لري.

- لکه څنگه چي می مخکي ناولونو کي هم یادونه کړیده دلته بیا هم یادونه کوم چي که زما ناولونو کي کوم اشتباهات وي د اصلاح لپاره یی را سره په تماس کي سی ستاسو همکاري د اشتباهاتو په اصلاح کي زما ناولونه تر لوري پوري رسوي او د هغو ورونو او خویندو مندوی یم چي مخکینیو ناولونو کي یی په اصلاحاتو کي همکاري را سره کړیده په خاصه توگه د اغلي مسلېمي اڅکزی څخه چي د ناول لپکلو قوانین یی راته بنسولي وه.

ستاسو د بریا په هیله

نیک محمد بارک

## ناھيلي

زيد خپل د سفر بسته تيارول او د سفر لپاره يې امدگي نيول چي په دي وخت کي يې پلار اطاق ته وراغلي زيد ته يې وويل: زويه ته بيا هم فکر وکړه ايا رښتيا هم غواړي ولاړ سي؟

زيد وويل: هو بابا.

پلار يې وويل: زويه ما هر وخت ستا ضد ته ماته راوړېده او ستا هر ضد مي در پوره کړيدي خو دا ضد دي ماته ډير سخت دی زما ژوند به بيله تا نيمگري وي.

زيد وويل: ما وبخښه بابا خو که زه دلته پاته سوم نو ژوند به مي ډير تنگ سي زما خير په همدې کي دی چي ددې هيواده ليري ولاړ سم.

پلار يې تر څو شپبو وروسته وويل: سمدې زويه چي څنگه ستا خوبښه وي.

زيد د سفر بسته تياره کړل او د اطاق څخه د پلار سره يو ځای ووتی.

پلار يې وويل: زويه زه او ورونه دي تر هوايي ميدانه رسوو.

زيد وويل: بابا تاسو تکليف مکوي موټروان سته هغه به مي ورسوي.

د زيد ورونو وويل: يا زیده مور در سره خو.

زيد وويل: سمدې.

وروسته ټول په موټر کي کښینستل او مخ د هوایي میدان پر طرف روان سول، زید خپل سر د موټر پر چوکی لگولی وو او په سوچو او فکرو کي غرق وو چي تر څو شپبو وروسته هوایي میدان را ورسیدی ټول د موټر څخه کښته سول، کله چي هوایي میدان ته ننوتل زید خپل پلار ته وویل: بابا زه به د پرواز معلومات وکم.

زید د معلوماتو څانگې ته ورغلی خپل پاسپورټ او ټکیت يي خدمتگار ته ورښکاره کړل خدمتگار وویل: وبخښی صاحبه د یو ساعت لپاره انتظار وکړی ستاسو د سفر طیاره لږ تخنيکي ستونزه لري کار پر شروع دی چي ترمیم سول مور به ږغ درباندي وکړو تاسو په انتظار ځای کي په تمه سیئ.

زید وویل: سمده.

زید د ورونو او پلار سره ستونزه شریکه کړه ټول په انتظار ځای کي کښینستل انتظار سول تر څو شپبو وروسته زید ولاړ سو او وپویل: بابا زه تلیفون کوم بیرته راځم.

زید د پلار او ورونو څخه څه ليري سو بیا يي تلیفون د جبهه راوکښی د نمبرو لیست يي راوستی او د مسکان په نوم نمبر يي پیدا کړ تر څو شپبو پوري نمبر ته په کتو او فکر کي وو وروسته تر څو شپبو يي د اوکي پر بټن گوته کښیکښل او غوږ ته يي ونيوی، مسکان پر کټ ناسته وه تر سترگو يي مراوې مراوې اوبښکي روانې وې او په فکر کي ډوبه وه چي تلیفون يي زنگ وو هلی کله چي يي تلیفون راپورته کړ نو وپلیدل چي د زید زنگ وو، تر څو شپبو يي تلیفون ته کتل وروسته يي د اوکي بټن

کښيکښی او غور ته يي ونيوی او په ژر غوني بزغ يي وويل:  
بلي!

زید د مسکان د بزغ په اوریدو د درده سترگي پټي کړي څه يي  
نه وويل مسکان بيا بزغ پر وکړ او په ژر غوني اواز يي وويل:  
بلي!

خو زید بيا هم بزغ نه کوی بيا يي تر څو شپبو وروسته وويل:  
مسکان! ...زه هوایي میدان کي يم دا هیواد پریردم او د تل لپاره  
خم که کولای سي د اخير وار لپاره را سره ووينه هيله کوم!  
مسکان هم د درده په اوبسکي دکي سترگي پټي کړي بيا يي وويل:  
ولي څي؟

زید وويل: د ولي جواب نلرم بس دا اخيري غوښتنه مي ومنه  
غواړم د تلو مخکي دي يوار ووينم.

مسکان په ژر غوني بزغ وويل: سمد زه درخم.

زید وويل: مننه.

وروسته يي تلفون بند کړ لاس يي د ترمينل پر هنداره ونيوی  
سره ساه يي وکښل او خپل خندرويه وختونه يي ورپياد سول کله  
چي زید پيدا سو نو د ډيري شوخي يي د خدمتگارو قابلو لاسونه  
ټينگ نيولي وه هغو په خندا يو و بل ته وويل: دی به ډير شوخ  
هلک جوړيري اوس يي لا دا دی د انجونو لاس ونيوی هاهاه.

زید چي کله د لسو کالو سو نو د همسايه د انجونو سره به يي  
ډيره شوخي کول او هغوی به هر وخت دده مور ته په شکايت  
ورتلي.

مور به يي دده پر دي کارو ډيره وبيريدل او د زيد پلار ته به يي ويل: سړيه که ددي هلک پر دا وخت د سميدو چاره ونکړو نو په لويوالي به يي اصلاح بيا ډيره راته ستونزمنه سي.

د زيد پلار وويل: پريږده يي بنځي کوچنی دی تر اوسه او په کوچنيوالي هر کوچنی شوخ وي.

زيد پر خپل پلار ډير گران وو هغه ته به يي ډير نازونه ورکول خو د زيد څخه به د خلکو شکايتونه ورځ په ورځ ډيريدي، زيد چي پلار يي لوی سرمايه دار هم وو کله کله به د پلار سره دفتر ته هم تلی پلار به يي په دفتر کي خپل ترڅنگ کښيښوی، يوه ورځ يي ملگري ورته وويل: سلطانه دا زوی دي ډير مه نازوه اخير به يي دا ستا ناز بدلاري کړي مينه ور سره کوه خو ورته ظاهره يي مه.

سلطان وويل: څه وکړم ياره چي د څنگه يي ليري کړم نفس مي پسي خيري.....،

ساعت وروسته د مسکان موټر را ورسيدی هغه د موټره راکښته سوه او د ترمينل مخته ودريدل، کله چي يي دننه ترمينل ته وکتل زيد يي وليدی چي پر چوکي ناست دی دواړه لاسونه يي پر خپل څنگو ايښي دي او سر يي لاندي زړولی دی، مسکان دننه ترمينل ته ورغله او د زيد مخته ودريدل، زيد تر څو شپبو وروسته لومړی د هغې پښو ته وکتل وروسته يي چي لوړه وکتل نو مسکان يي وليدل او په حيرانتيا د خپله ځايه ولاړ سو او تر څو شپبو پوري يي د يو و بل سترگو ته سره کتل او خپل د مينې دا وروستی شپبې يي په مايوسۍ سره شمارلې چي په دي وخت کي د زيد سر ورگرځيدی او سترگې يي پټې پټې کيدل شروع



ڪرل، مسڪان لا د زيد په څپهره کي سترگي بنځي ڪري وي خو  
 ڪله چي د زيد سرگرځيدل او سترگي پټيدل ڏير سول نو مسڪان  
 حيرانه سول چي زيد دا څه کوي تر څو شپبو وروسته يي د زيد  
 پر اوږه لاس ونيوي او په حيرانتيا يي وويل: زیده ته بنه يي؟

زيد په مراوي ږغ وويل: هو بنښنښ....،

په دي سره يو دم زيد د شا پر طرف ولاړی، مسڪان ددي حالت  
 په ليدو لويه چغه وکړه: زيببيده!

ڪله چي د زيد ورونو او پلار د مسڪان ناره واوريدل نو د زيد  
 پر طرف يي وکتل گوري چي زيد د شا پر طرف غوڅاريږي او  
 مسڪان هغه تر لاس نيولي دی، تر څو شپبو وروسته زيد پر  
 مخکه ولویدی خو مسڪان لا د هغه لاس نيولي وو، ڪله چي يي  
 پلار او ورونه ور ورسيدل نو زيد بي هوښه سوی وو، تر څو  
 شپبو وروسته امبولانس راغلی او زيد يي روغتون ته روان ڪړ،  
 په لاره کي زيد د مسڪان لاس ٽينگ نيولي وو او تر روغټونه  
 پوري د مسڪان تر سترگو اوبنکي رواني وي او زيد ته په کتو  
 کي يي خپل سترگي بنځي ڪري وي.....،

ڪله چي زيد دولس کلن سو نو مور يي د زړه د حملې لکبله مړه  
 سول زيد د نورو ورونو په پرتله د مور په مرگ زيات نه وو  
 خوابدي خو د پلار يي نوره هم مينه ور سره زياته سول ځکه  
 زيد تر نورو ورونو ڪشر وو، وختونه تيريدل زيد به د خپلو  
 ملگرو سره زيات وخت په ميلو او پارکونو کي تيروي تر دي  
 حده چي ٽول فکر به يي په انجونو او عبث ڪارو کي وو، ڪله  
 چي به د مکتب څخه راغلی درسونه به يي نه ويل کورني کار به  
 يي د خپلو ڪاريگرو په زامنو رسوي.

کلونه تیر سول زید اتلس کلن سو خو عادتونه به یی نور هم بد کیدل کله به د یوی انجلی سره ملگری کله به د بلی سره تر داسی حده چي یوه یوه به یی په اوونی کی بدلول، د زیاتره انجونو یو لوی دوبنمن جوړ سوی وو د پلار زیاتره پیسی به یی انجونو ته پر خراباتو او فرمایشو مصرفولی، د شپې تر ناوخته به ویس وو خو کله چي به سهار پوهنتون ته ولاری نو هلته به بیده وو، یوه ورځ چي کله زید په پوهنتون کی بیده وو د احصائیې د یو شوخ او دردمن استاذ ساعت وو کله چي استاذ درس وایه نو یو دم یی زید ته پام سو چي بیده دی نو د هغه پر طرف ور روان سو کله چي زید ته ورسیدی نو شاگردانو ته یی د چکچکو کولو اشاره وکړه هغو ټولو د استاذ په گډون زید ته په کتو چکچکی شروع کړی، زید فکر وکړ چي یو موضوع ده نو د خوب څخه د راپورته کیدو سره سم زید هم چکچکی شروع کړی خو کله چي یی بغلته وکتل نو استاذ یی ولیدی او پوه سو چي ټولو پر ما د مسخرو کولو لپاره چکچکی کولی.

استاذ ورته وویل: ما څه وویل زما گرانه په درس کی؟

زید چي کله تختې ته وکتل د ریاضی سوال یی ولیدی خو په موضوع یی سر نسو خلاص، استاذ بیا د مسخرو په ډول ورته وویل: مهربانی زید گرانه تشریح یی کړه!

زید وویل: استاذ په خوله یی نس تشریح کولای ریاضی کله په خوله تشریح کیری.

په دی سره ټول محصلین په خدا سول خو استاذ د چپ کیدو ورته وویل نو ټول چپ سول.

بیا استاذ وویل: ها واخله دا مارکر ورسه هغه لاندی سوال یی  
ته حل کره!

زید مارکر واخیستی او د تختی مخته ودریدی کله چي یی سوال  
ته وکتل نو عصاب یی ورته گډ وډ سول د سوال ټول اعداد یی  
په دماغ کي په خرخیدو سول تر څو شپبو وروسته یو دم راچپه  
سو او بی هوبنه سو، کله چي په هوبن راغلی نو چي سترگی یی  
خلاصی کری نو د احصائیې استاذ یی مخته بیا ولاړ ولیدی په  
دی سره بیا بی هوبنه سو.

کله چي پوهنتون رخصت سو نو زید د ملگرو سره روان وو  
ملگرو کي یی یوه وویل: زیده چي شوق یی نلری نو ولي راځی  
هره ورځ دی د احصائیې د استاذ دا بی عزتی خوښیری؟

زید وویل: بابا می نه پریردی یاره چي رانسم بابا د میلو پیسی نه  
راکوي خو ددی استاذ سره به یی زه گورم دی بیخي ما نه پسی  
پریردی زه به یی هم خوښ سم.

ملگری یی وویل: څه په کوي نو لور خو شکر دی هغه نلری  
چي خطا یی باسی.

زید وویل: ښه لور نلری؟

ملگری یی وویل: یا لور نلری.

زید په فکر کي سو بیا یی وویل: نو دا به څنگه چم په وکړو  
یاره... اوووی ښه وایی عبدالله هغه ستا تلفون اواز اړوي اوه  
هغه د ښځو اواز ته چي یی واړوي؟

عبدل وویل: هو یاره خو هغه بیا څه په کوي؟

زید وویل: ته یی راکه هله!

کله چي عبدل زيد ته تلفون ورکړ نو زيد وويل: د استاد نمبر خو وو؟

ملگري يي د استاد نمبر ورته ووايه کله چي عبدل زنگ ور ووهلی نو استاد تر څو شپږو وروسته باندي اوکي کړ، استاد وويل: السلام عليكم!

زيد څو شيبې رغ نه پر کوی، استاد بيا وويل: هلو څوک ياست؟  
زيد چي تلفون يي بنځينه اواز ته اړولی وو وويل: زه يم نه دي وپيژندلم؟

استاد فکر وکړ چي بنځه ده نو يي ورته وويل: يا نمبر دي نه دی را سره ثبت نه مي وپيژندلي.

زيد وويل: زه ستا نازولي ملگري يم زما گرانه.

استاد چي په پوهنتون کي روان وو نو په دي سره يي تلفون يوازي د غوره ايسته کړ شاوخوا يي وکتل چي څوک خو به مي نه ويني تر شاوخوا کتو وروسته يي بيا تلفون غوږ ته ونيوی او په نرمه لهجه يي وويل: زما کمه ملگري يي وبخښه شايد ډير وخت تير سوی وي نو ځکه دي اواز نه پيژنم که ته نوم راوبښي بڼه به يي.

زيد وويل: اله زما گرانه ته څنگه بي وفا يي داسي ژر دي بيا هيره کړم؟

په دي سره د زيد ملگري ټول په خدا سول زيد هغو ته د چپيدو اشاره وکړه چي چپ سئ هغوی چپ سول.

بيا استاد په نرمه لهجه او موسکا وويل: يا بي وفا نه يم اغه داسي دی چي په تلفون کي زه د چا اواز سم نه سم پيژندلای.

زيد وويل: ښه نو ستا مطلب چي د نيردي در سره ووينم؟  
د استاذ موسکا نوره هم ډيره سوه بيا يي وويل: هاهاهه که ته  
کولای سي سره وبه وينو.

د زيد ملگري ټول په خدا دي خولي يي د خداوو نه سره  
ټوليري.

زيد وويل: سمده سبا تر پوهنتون رخصتيدو وروسته به په پارک  
کي سره ووينو.

استاذ وويل: سمده چي ستا هر ځای خوښ يي هلته به ووينو.

زيد وويل: سمده او هو سبا چي راځي تور پتلون او سور جانکت  
ور سره واغونده راسه.

استاذ وويل: سمده ستا لپاره به يي واغوندم.

کله چي زيد تليفون بند کړ نو ټولو ډير وخنډل، سبا ته چي کله  
زيد پوهنتون ته راغلی نو ټولو همصنفيانو ته يي وويل: گورئ  
نن زه شرط در سره ترم چي د احصائيي استاذ به نن تور پتلون  
او سور جانکت اغوستی وي.

ټول محصلين د احصائيي استاذ ته په تمه وه کله چي هغه راغلی  
نو ټول محصلين په خدا سول، استاذ حيران سو بيا يي په غوسه  
ټولو ته وويل چي چپ سي، هغوی هم ټول چپ سول خو زيد لا  
خنډل کله چي استاذ درس شروع کړ نو زيد د استاذ د تليفون  
کري خبري چي ثبت کړي يي وي په لور او از د صنف په  
لوډسپيکر کي چالانده کړي په دي سره ټول محصلين په خدا  
سول او د استاذ مخ د درده تک سور سو او ډير وشرمیدی او پوه  
سو چي دا د دوی پلان وو وروسته په کښته سر د صنف څخه

ووتئ او په سبا کي يي د پوهنځي ادارې ته استعفاء را استولي وه، په دي سره زید او ملگري يي ډير خوشحاله سول خو ځينو بيا د زید پر دي کار د هغه څخه ډير نفرط وکړ او بد و رد به يي پسي ويل.....،

امبولانس روغتون ته را ورسیدی نرسانو زید د امبولانس څخه راکښته کړ او د عمليات خونې پر طرف يي وځغلوئ، زید لا هم د موسکان لاس په لاس کي نيولی وو او موسکان تر عمليات خونې پوري ور سره وه تر هغه وروسته يي لاس د زید د لاسه ووتئ او د عمليات خونې مخته بي هوسه ودریدل. د زید پلار او وروڼه د ډاکترانو سره مصروفه سول د زید پلار ډاکترانو ته وويل: په زوی مي څه سویدی؟

ډاکتر وويل: سلطان صاحب مور اوس څه نسو ویلای خو د حالته يي داسي معلومیري چي زهر يي خوړلي دي.

ټول ډير حيران سول بيا د زید پلار وويل: څه؟

ډاکتر وويل: هو داسي معلومیري چي زهر يي خوړلي دي.

په دي سره د زید پلار بي حواسه سو او شاته يي جيتکه وخورل.

څو شپي وروسته روغتون ته عايشه راغلل کله چي د موسکان سره مخ سوه نو موسکان تر څو شپو پوري عايشي ته کتل بيا يي سر د هغې پر اوږه کښينوی او په ژړا سول.

عايشي تر څو شپو وروسته وويل: موسکان ژاړه مه دا هر څه خو ستا د لاسه پيښ سول تا هغه دي حالت ته راوستئ.

د موسکان ژړا نوره هم زیاته سول.....،

بیا نرسه راووتل او مسکان ته یې یو خط و نیوی او ورته وې  
ویل: اغلي دا خط د زید په جیب کې وو شاید مهم څه یې پکښې  
لیکلي وي دا واخلي.

مسکان هغه خط واخیستی او خلاص یې کړ زید و مسکان ته  
لیکلي وه: مسکان زه پوهیږم کم څه چې ما د خان سره اوس  
وکرل شاید غلط وي خو تر دې ژوند چې زه پکښې تا د بل چا  
سره وینم زما په فکر زما لپاره همدا کار کول ډیر بهتره وه د  
هرې ورځې تر مرگ ښه دی چې یوه ورځ مړ سم او ددې لپاره  
ته خپل خان هیڅکله مه ملامتوه او نه هم زه ستا څخه گيله کوم  
ولي چې زما و ستا یو ځای کیدل په دې دنیا کې ناممکینه وه زه  
به د رب څخه بس دا یوه غوښتنه کوم چې په هغه دنیا کې ماته تا  
راکړي او مور په هغه دنیا کې سره یو ځای کړي ماته بڅښه  
وکه مسکان.

مسکان د زید خط په لاس کې ټینګ و نیوی او د زړه په درد سره  
یې پر خپل زړه د زید خط کښیښوی او پر چوکۍ کښیښتل....،  
یو ورځ د زید پلار په کمپنۍ کې د خپلو کارمندانو سره غونډه  
درلوده سلطان عیښې ته وویل: عیښې موسکان زموږ نوي  
کارمنده ده د هغې سره به په هر کار کې همکاري کوي،  
عیښې وویل: سمده صاحبه ولي نه.

د غونډې په جریان کې یو دم د دفتر دروازه خلاصه سول او زید  
راننوتی د پلار سره تر روغې وروسته یې په غوږ کې څه خبره  
ورته وکړه، د دفتر ټول کارمندان چپ وه او د زید بې ادبۍ ته  
حیران وه، عیښه چې د موسکان تر څنګ ناسته وه زید ته یې  
ډیر په قهر او غوسه سره کتل، تر څو شپږو وروسته زید ووتی

او ولاړی، کله چې غونډه خلاصه سول عايشه او موسکان خپل کار ځای ته راغلي موسکان وويل: عايشې دا بي ادبه څوک وو چې د غونډې په منځ کې بيله اجازې دفتر ته راننوتی؟

عايشې د درد ساه واخيستل بيا يې وويل: دا د صاحب کشر زوی دی په اخلاقو کې صفر او په بد اخلاقي کې سل نمرې هر وخت لري د انسانيت د چوکاټه ګرسره وتلی دی.

موسکان وويل: بڼه بڼه پر پلار لکه چې ډير ګران دی؟

عايشې وويل: هو خو هغه داغسي بد اموخته کړيدی.

موسکان وويل: د صاحب داغه يو زوی دی؟

عايشې وويل: يا نور زامن هم لري دی يې تر ټولو کشر دی.

موسکان وويل: هغه نور يې هم داغسي خراب دي؟

عايشې وويل: يا يوازي يې دی داسې بدلاری دی هغه نور يې ډير بڼه وروڼه دي.

بيا عايشې وويل: موسکان ته پوهيري دده څخه هيڅوک نه دي خلاص څو ورځې مخکې د پوهنتون يوه استاذ دده د لاسه استعفاء ورکړه پوهنتون يې پرېښودی.

په دې سره موسکان وخنډل بيا يې وويل: ډير جالبه دی.

کله چې زید خپلو ملګرو ته ور ورسيدی نو هغو ته يې وويل: درځئ ملګرو بيا مي د ميلې پيسې در پيدا کړي.

د زید ملګري وويل: اې زیده خبر يې نن هغه ستا د ملګري شاهيني واده دی؟



زید وویل: دا څه وایې هغه خو ماته د مینې د اظهار و په کولو سترې کیدل نه اوس یې بیا بل ځای واده روان دی؟

ملگري یې وویل: هو یاره داسې خبره ده تر تا یې یو څه د غټ سرمایه داره زوی پیدا کړیدی نو ځکه د هغه سره واده کوي.

زید وویل: داغه دی چې ما بنام ما زنگونه ور وهل نه یې راباندې پورته کول بڼه دا خبره ده نو زه به یې هم خوښ سم درځی چې واده ته یې ورسو.

ټول موټر ته وختل او مخ د واده پر طرف روان سول، کله چې د واده سالون ته ور ورسیدل زید او ملگري یې دننه ورتلل خو د سالون دروازه وان راوگرځول او ورته وپویل: دعوت نامې مو رابنکاره کړی!

زید وویل: هغه واده چې یې دی د هغه زوم وروڼه یو مور خپل خلک یو نور پردې مه راپرېرده.

دروازه وان وویل: سمدېه صاحبه ډیر وبخښی.

زید او ملگري یې دننه سالون ته ننوتل، زید د واده د یو گډونکي څخه پوښتنه وکړه: وبخښه زوم کم یو دی؟

گډونکي یو ځوان ته اشاره وکړه چې هغه یو دی، زید او ملگري یې زوم ته نږدې د هغه شاته کښینستل او په بانډار یې شروع وکړه، زید او ملگرو یې د شاهینې خبرې شروع کړې چې څو شېبې وروسته د زوم د دوی خبرو ته پام سو او غوږ یې ورته ونيوی.

زید په لور او از چي غوښتل يي زوم يي واورې وويل: ياره پرېرډه يي شاهيني هيڅ وفا نه درلوده هغه زموږ و ستاسو حشمت يي هم پرېښوئ د پيسو د پاره او زید يي هم پرېښوئ.

د زید ملگرو زوم ته وکتل او پوه سول چي غوږ يي نيولی دی قصداً يي زید ته وويل: ياره چپ سه داسي نه زوم يي واورې.

زید وويل: يا ياره خدمتگار ويل چي زوم تر اوسه نه دی راغلی.

زید او ملگرو يي د شاهيني په اړه نوري بدي خبري هم وکړې چي ټولي يي زوم واوريدي، کله چي خبرې خلاصي سوي نو زوم ولاړ سو او خپل پلار ته يي وويل: بابا زه تر دا واده تير يم زه همدا اوس بيرته دا خپلوي ماتوم.

زید او ملگرو يي زوم ته کتل چي هغه د خپل واده شيان وغورځول او خپلوي يي ماته کړه، په دي سره زید او ملگري يي په خدا د صالونه راووتل او ټولو د خوښيو لاسونه سره وجنگول، د زید ملگري وويل: ياره زیده دپته بيا دي څه پام سو؟

زید وويل: که يي د بل څه لپاره پري ايښی وای بيا مي څه نه ويل ورته خو دا چي د پيسو لپاره يي پرېښولم دا مي ونسوای ځغملای د نن زياتره انجونې داسي دي چي د خپل بنایست په خاطر په ځوانانو لوبې کوي د هغو په احساساتو لوبې کوي يوازي يي پر ځان د مېني په اور بنه گرم کړي خو بيا يو دم واورې او د هغه په مينه پسځند ووهي.

د زید ملگرو وويل: پرېرډه يي ياره دماغ مه په خرابوه.

عائشه او مسکان په دفتر کي په کمپيوټر کي مصروفه وي حسابونه يي رسول، مسکان د ډيري ستړيا په سبب لاس پر ميز

کڻيڻيڻوئ او پر هغه بي خپل سر ولگوي چي په دي وخت کي د عايشي ورته پام سوه او ورته ويويل: مسکان څه خبره ده؟

مسکان وويل: هيڅ خبره نده بس يو څه مي سر په له وگرځيدی.

عايشي وويل: خير ته ورسه يو څو شپي استراحت وکه ستا کار به زه وکم زه ور سره اموخته يم ستا نوي وظيفه ده خامخا اول سر کي ستريا لري.

مسکان وويل: يا زه بي کوم ته دي خپل کار وکه.

خو عايشي ټينگار کوي چي نه حتماً به استراحت کوي، مسکان هم د چوکيه ولاړه سوه عايشي ورته د استراحت اطاق ته اشاره وکړه چي هلته ورسه، مسکان د استراحت اطاق ته ورغلل او هلته يي د دباندې هنداري ته پر پر تي سوپا څنگ واچوي او سترگي يي پټي کړي تر څو شپو وروسته چي يي سترگي خلاصي کړي نو تر دفتر دباندې يي پر زيد سترگي ولگيدي چي دفتر ته را روان وو، کله چي زيد دفتر ته ننوتی نو د دفتر چوکيدار چي پوخ سينه سړی وو زيد ته سلامي وکړه زيد هغه ته ورننږدي سو او د هغه لاس يي د سر څخه راکښته کړ، مسکان زيد ته کتل د هغه خبري يي نه اوريدي خو مطلب يي واخيستئ چي زيد چوکيدار ته ويل چي بل وار ماته سلامي مکوه ته تر ما مشر يي، وروسته زيد په جيب لاس ننايستي او چوکيدار ته يي پيسي ورکړي وروسته ځني روان سو، مسکان د زيد دا عمل حيرانه کړه چي دومره زيات بد اخلاقه هلک او دومره زيات مهربانه زړه؟، کله چي زيد دفتر ته راننوتی نو په دي وخت کي مسکان هم د استراحت د اطاق څخه ور ووته، زيد د مسکان ومخته تير سو خو هغي ته يي هيڅ نه دي کتلې، مسکان په

کاغذانو خان مصروفه کر خو سترگی بی په زید کی وی، زید  
چی کله عایشی ته ور ورسیدی نو د هغی پر سر بی لاس ور  
کښیښوی او ورته ویویل: څنگه عایشی؟ نن خورا تیزه نه بی  
اخته؟

عایشی د درواغو په موسکا ورته ویویل: هو صاحبه کارونه  
زیات دی نن بی باید سرته ورسوم.

وروسته زید ځنی روان سو او په روانیدو کی بی ورته ویویل:  
ونیسه ونیسه اخته اوسه بیکاری دی خرابوی.

عایشی خوله پپته کړه او کرار بی د خان سره ویویل: هو لکه ته  
چی بی خراب کری بی.

مسکان د زید او عایشی پر خبرو د خان سره خندل او بیا د  
عایشی وخواته ورغله او په موسکا بی ورته ویویل: څه بی درته  
ویل؟

عایشی ویویل: خپله ټوله ورځ بیکاره گرځی دی ماته وایی چی  
اخته اوسه بیکاری دی خرابوی.

مسکان په خندا سوه بیا بی ویویل: خو بنه بی درته ویلی دی.

عایشی ویویل: بنه ته هم دده پر خوا سوې راته؟

مسکان ویویل: یا یا خدای دی نکوی زه خو ستا پر خوا یم.

کله چی مسکان پر خپله چوکی کښیښتل تر څو شپبو پوری بی  
فکر کاوه بیا بی ویویل: عایشی د صاحب زوی په ظاهره ډیر  
خراب دی خو زړه بی ډیر نرم دی.

عایشی ویویل: هغه څنگه؟

مسڪان وويل: د استراحت په اطاق کي مي دباندې کتل چي دي مي وليدي د هغه سپين ږيري چوکيدار سره يي ډير ښه وضعت کوي.

عائشي وويل: د يو دوو سره به ښه وضعت کوي خو د ډيرو يي بيا زړونه ور مات کړيدي.

د عائشي او مسڪان د خبرو په جريان کي يو دم په لور او از د چپلاخي (خپيري) ږغ سو، کله چي دوي د زيد د پلار د دفتر و خواته وکتل او نږدي ورغلل نو د زيد پلار زيد ته پر مخ چپلاخه ورکړي وه بيا يي په غوسه په دفتر کي ناستي شاهيني ته چي پلار يي هم تر څنگ ناست وو اشاره وکړه او زيد ته يي وويل: بخښنه ځني و غواړه!

زيد خو شيبې چپ وو بيا يي پلار په درد او غوسه ورته وويل: وایم بخښنه ځني و غواړه!

زيد سر کښته اچولئ وو بيا يي شاهيني ته وويل: بخښنه غواړم. بيا د زيد پلار وويل: ما دا فکر لانه وو کړی چي ته به داسي يو خراب کار کوي.

عائشي د سر په اشاره مسڪان ته وويل چي دا دي ودي لیدی. تر څو شيبو وروسته زيد د پلار د دفتره راووتی د هغه په لیدو ټول کاريگر بيرته په خپلو کارو اخته سول، عائشي مسڪان ته وويل: مانه وه درته ويلي چي دا صرف د يو څو کسانو سره ښه دي د ډيرو يي بيا داسي زړونه ور مات کړيدي لکه هغه په دفتر کي ناسته بي وزله انجلۍ.

د زید پلار د شاهیني پلار ته وویل: زما د زوی سره سره زه هم بڅنه درڅخه غواړم زه به ستاسو څښانو ته زنگ ور ووهم ورته وبه وایم چي دا دوستي بیرته پر مخ بوځي زه یي پوه کوم.

د شاهیني پلار د زید د پلار څخه مننه وکړه او بیا ولاړل، شاهین چي کله د دفتره وتل نو تر سترگو یي اوبنکي رواني وې مسکان او عایشې دواړو د هغې سترگو ته کتل او د شاهیني ژړا ډیري پریشانه کړې، ماښام سو ساحل د کور پر بام ناست وو او تر سترگو یي اوبنکي بهیدي، تر څو شپبو وروسته یي پلار هم بام ته ورپورته سو او د زید تر څنگ کښینستی زید ته چي یي وکتل نو وپلیدل چي هغه ژاړې، پلار یي غوښتل چي د هغه مخ په خپل لاس خپل خواته راوگرځوي خو زید د پلار لاس د خپل مخ څخه لیري کړ مخ یي بل طرف ته ځني واړوئ، بیا یي پلار پر اوږه لاس ورکښینوئ او ورته وویل: خوابدی یي راڅخه؟

زید څه نه وویل بیا یي د پلار لاس د اوږې څخه لیري کړ او همداسې یي تر سترگو اوبنکي رواني وې، پلار یي لاس ځني ایسته کړ بیا یي ورته وویل: په ژوند کي څو شیان دي چي کله ولاړ سي بیا هیڅکله نه راگرځي په هغو کي یو عزت دی او عزت چي کله ولاړ سي بیا که څه هم انسانان یي په خپلو هلو ځلو بیرته لاسته راوړي خو بیا هم د اول پڅیر نه وي تا چي کله د هغې بیچاره او مظلومي انجلی بي عزتي کول او د هغې ژوند دي ور تباہ کوی یو وار دي هم دا فکر ونکړ چي پر هغې به څه تیریري؟ د هغې پر کورنی به څه تیریري؟ د هغې پلار ویل چي لور یي ځان وژنه کول خدای وکړه چي دوی پر وخت ورغلل که نه ستا د لاسه به یو انجلی خپل ژوند د لاسه ورکړی وای.

بيا د زيد پلار وويل: زويه خواني د بنامار پخیر ده كله چي بنامار په احساساتو کي سي د نورو سره سره زیاتره وخت داسي هم پيښه سي چي په دي احساساتو کي خپل خان هم وسوخوي هيڅکله د ملگرو په منځ کي د هغو د خندولو يا هغو ته د خان قوي ثابتولو لپاره د بل چا په احساساتو لوبي مکوه که وروسته بڅښنه هم ځني وغواړي خو بيا هم د هغه په زړه کي درد او غم ريښه پريږدي ځکه بدي خبري او بد کردار داسي دي لکه په يو ديوال کي چي ميخونه تکوهي که څه هم بيرته يي راوباسي خو په ديوال کي يي اثرات او نښي پاته کيږي نو تر خبري او يو کار کولو مخکي څو واري فکر پر کوه بني او بدي پايلي يي څيره او بيا هغه خبره او کار کوه.

بيا د زيد پلار تر څو شيبو وروسته وويل: اوس درځه زه وړی يم ډوډی به وخورو.

زيد وويل: زه يي نخورم زما خواته نکيږي.

پلار يي وويل: سمدې زه به هم نن وړی بيده سم.

تر څو شيبو وروسته زيد پر پلار لاسونه ونيول او په غير کي يي ونيوئ، پلار يي هم په غير کي ونيوئ او پر سر يي مچ (بنگل) کړ بيا يي وويل: ما وبڅښنه زويه په غوسه کي مي چپلاخه درکړه.

وروسته زيد او پلار ډوډی خوړلو ته ولاړل او ټولو يو ځايي ډوډی وخورل،

کله چي غرمه سول زيد او ملگري يي په پارک کي پښي غوځولي وي پراته وه زيد وويل: ياره پر بل شي مي دومره خوا

نسوه بده د هغه کاريگرو مخته وشرميدم چي بابا په چپلاخه ووهلم.

يوه ملگري يي وويل: نو خو دفتر ته به په دي وخت کي نه ورتلای ياره.

زيد وويل: نو زه څه خبر وم چي دا د بدبخته لور به هلته وي او بابا ته به يي زما شکايت کړي وي.

عائشه او مسکان هم په پارک کي گرځيدلې چي بيا زيد او ملگرو ته يي نږدي کښيښتلي چي د يو او بل په منځ کي د گلانو په سبب يي نسواي سره ليدلای، د زيد د خبرو په جريان کي پارک ته يوه محصله او يو محصل د درس ويلو لپاره راغلل او زيد ته نږدي ودريدل، د زيد د خبرو په جريان کي ورته پام سو چي ورته وپکتل نو په غوسه يي ورته وويل: څه شي دی؟

محصل وويل: وبخښئ يو څه سم کښيښئ پارک مو ټول نيولی دی مور دلته درس وايو.

زيد چي يي دا خبره واوریده نو نيم راپورته سو او شاوخوا يي وکتل بيا يي ورته وويل: دا دومره ساحه پاته ده ته دلته مور ته ودريدي؟

مسکان او عائشي بانډار سره کوي چي يو دم يي د زيد اواز واوریدی او غور يي ورته ونيوی.

محصل وويل: هلته هم ستاسو رکم بيکاره خلک ناست دي.

زيد په غوسه محصلي ته وويل: دا ورور دي بوځه که نه خوله يي ورماتوم.

محصلي وويل: دا مي ورور ندی.



زيد وويل: ڪه دي ورور دي ڪه دي انڊيوال دي ڪه دي هر ڇه  
دي خو اوس يي دي ڇايه بوڇه ڪه ور ولاړ سوم خير به يي نه  
وي.

محصل وويل: ڳوره په ادب خبري ڪوه.

زيد ور ولاړ سو او هغه محصل يي په چپلاخه ووهلي او ورته  
وويل: ملخه خو په ادب مي درته وويل خو تا په هغه غاره نه  
ويستل اوس به ادب در وبنيم.

زيد هغه محصل تر لغتو او سوکانو لاندي ڪر او د خپلي ساحي  
څخه يي ويستئ او پسي ناره يي ڪره: بي عقلا نو د ميني او  
عاشقي د پاره رائي بيانو درسونه بهانه ڪوي چي درسونه وايو  
په پوهنتون ڪي خو هم پارڪ سته هلته ولي درس نه وايست؟

مسڪان او عايشي د محصلينو سره د زيد چلند وليدي خو ڇه يي  
ونه ويل او مخان يي د زيد څخه پت ڪرل.

زيد بيرته خپلو ملگرو ته راوگرځيدئ او ملگرو ته يي وويل:  
ياره ناحقه يي طبيعت را خراب ڪر.

ملگرو يي وويل: پريزده يي ياره.

زيد وويل: ما ڇه ويل ياره خبره يي راڅخه هيره ڪره بنه اوس  
راپياد سوه نو ما ويل چي زه نه وم خبر چي شاهينه او پلار يي د  
بابا په دفتر ڪي دي او زما شڪايت يي بابا ته ڪريدي.

د زيد د خبرو په جريان ڪي يو بل نفر ڀڃ وڪر: وبخبنئ؟

زيد چي سر پر راپورته ڪر هغه ته يي په غوسه وويل: ڇه شي  
دي؟

هغه وويل: زما بنځه به مو نه يي ليدلې دلته راڅخه ورکه سوه؟  
 زيد وويل: هو ومو ليدل اوس د يو ځوان سره دباندې په خدا  
 خدا ووتل او بنځې دي ويل چې زما د خپل خاوند څخه بنه نه  
 راځي هغه نور پريږدم دده دي دا بد شکل ورک سي.  
 مسکان او عايشه د زيد په دي خبرو ډيري خنديلي او هغه ته يي  
 غوږ نيولئ وو.

هغه سړي په حيرانتيا وويل: دا څه وايي؟

زيد وويل: رښتيا وایم ستا په سر دي مي قسم ييي.

د زيد ملگري هم ټول په خدا وه بيا هغه سړي په ژړا وويل:  
 داسي نسي کيدای.

زيد وويل: خو دا واري داغسي وسوه.

د مسکان او عايشي خوله د ډيري خدا نه سره ټوليدل د زيد  
 ملگرو هم داغسي خندل.

هغه سړی ډير غمجن سو او په ژړا د پارکه ووتئ زيد وويل: د  
 بي عقل زوو بنځه ستا ده او پوښتنه يي زموږ څخه کوي؟ ما هم  
 داسي چم ور سره وکر ولاکه بيا بله ورځ بنځه پارک ته ځني  
 راسي يا به يي هم نن اخيري ورځ يي سره.

مسکان او عايشه په خدا د چوکيه ولاړې سوې او د پارکه  
 ووتلې،

مسکان به د دفتر د کلکين څخه دباندې زيد ليدئ چې هره ورځ  
 به نوې نوې انجلۍ ور سره وه، مسکان په دي پوه سوه چې زيد  
 هره انجلۍ صرف خپل د هوس لپاره استعمالوي د هغې په زړه

کي زید څه نفرط ونيوی او چي کله به يي وليدی نو په غوسه به يي مخ ځني وایوی.

یوه ورځ د زید پلار مسکان خپل دفتر ته وغوښتل او ورته ویویل: مسکان لوري د هغې نوي پروژې طرحه چي مي درکړې وه هغه دي جوړه کړه؟

مسکان وویل: هو صاحبه دا دی راوري مي ده.

د زید پلار وویل: لوري که تکلیف نه يي درته دا به زما مشر زوی خالد ته ور بنکاره کړې او هغه نن کور ته د پروژې قرار داديان راغوښتي دي د میلستيا لپاره تاسو دا طرحه زمور کور ته ور وړئ او خالد ته يي تشریح کړه چي بیا يي هغه قرار داديانو ته وښيي.

مسکان وویل: سمدې صاحبه زه به ورسم کله خبره نده.

د زید پلار وویل: مننه لورکی.

مسکان د دفتر څخه ووتل او موټروان ته يي وویل: د صاحب کور ته مي ورسوه.

موټروان وویل: سمدې اغلي.

موټروان مسکان د زید کورته ورسول، کله چي مسکان کورته دننه ورغله نو د خدمتگار څخه يي وپوښتل: وبخښئ! د صاحب زوی خالد چيري دی؟

خدمتگار وویل: لوړه ور پورته سه دوهم منزل کي اول اطاق میلستون دی خالد صاحب هلته دی میلمانه او خالد صاحب تاسو ته په انتظار دي.

مسڪان وويل: مننه.

ڪله چي مسڪان ڪور ته دننه سول نو گوري چي په سالون ڪي دوهم منزل ته د دوو خواوو زيني ختلي دي مسڪان د خان سره وويل: نه پوهيرم خدمتگار د کومو زينو د خوا اول اطاق ياد ڪري وو دلته خو زيني دوه طرفه دي چي اوس راسته طرف زيني اول اطاق دي او ڪه د چيه طرف اول اطاق دي نه پوهيرم.

مسڪان د چيه طرف پر زينو دوهم منزل ته پورته سوه او د اول اطاق دروازه يي لڙ ڇه خلاصه ڪره او سر يي ور دننه ڪر هلته يي وليدل چي ڇوڪ نسته، مسڪان فڪر وڪر چي شايد په همدي اطاق ڪي نور اطاقونه وي نو ڇڪه دننه ور غله، ڪله چي مخته ولاڙه نو تر غور يي په تشناب ڪي د چا د لمبيدو ڀرغ واوريدئ نو ڇڪه بيرته راوگرڇيدل او غوښتل يي چي ووڃي چي په دي وخت ڪي يي پر ميز پروت تليفون ته پام سو چي زنگ ورته را روان وو، د مسڪان سترگي يو دم پر تليفون ولگيدي چي شخصي شميره ورته ليڪلي وه چي تر ڇو شپبو وروسته بند سو، ڪله چي تليفون بند سو نو د مسدڪالو خبرتيا يي مخته راوڀرل، مسڪان چي ورته وڪتل نو تر ۱۰۰ زيات زنگونه او ميسجان ورته راغلي وه، مسڪان فڪر وڪر چي داسي نه عاجل او ضروري تليفون وي چي دومره زنگونه او ميسجان يي راغلي دي نو فڪر يي وڪر چي خاوند يي په خبر ڪي، ڪله چي يي تليفون لمس ڪر نو هغه ولگيدي او قلف يي خلاص سو ڪله چي مسڪان ميسجان ڪنسيڪارل نو د هغه نفر ميسجان يي راخلاص ڪرل چي زيد ته يي ليڪلي وه: زیده هيله کوم ما يوازي مه پريزه.

زیده زه ستا سره مينه کوم،

زیده زه تاته وایم زما تلفون ته جواب راکه،

ما و تا خو یو د بل سره مینه کول،

اوس ولي پښیمانه سوی،

زیده تلفون ته جواب راکه هیله کوم،

زیده زه بیله تا ژوند نسیم کولای،

که ته راڅخه ولاړې زه به مړه سم،

مسکان پوه سوه چي دا اطاق او تلفون د زید دي شاوخوا یي وکتل او د میسجانو په ویلو ډیره خوابدې سوه بیا د اولو میسجانو پر طرف یي گوته راکش کړه د زید میسج یي ولیدی چي خپلي ملگري ته یي لیکلی وو: نفرط درڅخه کوم بل وار دي دا مردار مخ رابنکاره نکړې او مه هم بیا میسج راته کوه زما دا رکم انجوني ندي پکار.... ،

د مسکان تر غور د اطاق دباندې د چا د پښو رغ سو، مسکان ژر تلفون کښیښوی او دباندې ووتل گوري چي خدمتگار را روان وو د زید اطاق ته یي ناشته را اخیستي وه، مسکان چي خدمتگار ولیدی نو ډیره وارخطا سوه، خدمتگار د مسکان په لیدو وویل: اغلي د میلمستون اطاق هغه بل طرف ته دی دا خو د زید صاحب اطاق دی.

مسکان په وارخطا اواز وویل: وبخښه ما فکر کوی چي دا دی. وروسته مسکان د میلمستون پر طرف ور روانه سول خدمتگار د زید اطاق ته ورغلی او ناشته یي ورته سمول، تر څو شپبو وروسته زید د تشناب څخه راووتی او حیران ودریدی بیا یي پزه

کشه کرل او خدمتگار ته يي وويل: دا د بنځو عطر بيا د کله پر خان وهي؟

خدمتگار په خدا سو بيا يي وويل: صاحبه ته د بنځو عطر هم پيژني؟

زيد وويل: هو خود يي پيژنم.

خدمتگار وويل: صاحبه ما نه دي استعمال کړي د مشر صاحب د دفتر څخه يو انجلي راغلي وه د خالد صاحب پوښتنه يي کول ما ميلستون ور بنولئ وو او دا دلته په غلطي کي راغلي وه.

زيد حيران سو بيا يي وويل: انجلي وه؟

خدمتگار وويل: هو صاحبه د خالد صاحب ميلمانه راغلي دي شايد د هغو سره راغلي وي.

زيد وويل: بڼه صحي دي ناشته ژر سمه که وږي يم.

زيد د سر وريننتيان سمول چي خپل تليفون ته يي پام سو کله چي يي ولگوي نو وپلیدل چي پر ميسجانو ولاړ دی بيا يي خدمتگار ته وويل: دا زما په تليفون تا لاس وهلي دي؟

خدمتگار وويل: يا صاحبه ما خو هيڅکله ستاسو تليفون ته لاس لا هم نه دی ور وړی.

زيد په غوسه وويل: بي عقله!

زيد چي کله ناشته وخورل د خپل اطاق څخه ووتی او ميلستون ته ورغلی، خالد او ميلمانه يي په بانډار مصروف وه، مسکان ډيره وارخطا سول او فکر يي کوي چي زید د تليفون په خاطر دلته راغلی، خو زید ټولو ته سلام ووايه او بيا د خالد خواته

ورغلی او د هغه د جیبه یې بټوه را و ایستل او پیسې یې ځني واخیستې خالد وویل: زیده! نن میلمانه بیایم خوړنځای ته لږ راپریږده.

زید وویل: لږ مې واخیستې لالا بابا ویل چې نن دفتر کې نه يم یو ځای ته ځم کار لږم جیب خرڅ د خالد څخه واخلم.

زید تر پیسو اخیستلو وروسته بټوه بیرته د خالد جیب ته واچول او بیا روان سو کله چې وتی په تگ کې یې پر مسکان سترگې ولگیدې څو شېبې یې هغې ته کتل بیا ووتی، مسکان هم وارخطا وه چې داسې نه اوس راته ووايي چې زما اطاق ته ولې راغلي وې او زما تلیفون دي ولې کتلی وو خو زید څه نه وویل او ولاړی.

ماپښین په دفتر کې مسکان پر خپل چوکۍ ناسته وه او په فکر کې غرقه وه چې تر څو شېبو وروسته عایشه راغله او په حیرانۍ یې مسکان ته وویل: مسکان؟ څه خبره ده خیریت خو به یې؟

مسکان اوږده ساه واخیستل بیا یې وویل: داسې خاصه خبره نده بس داغسې مې یو څه طبیعت خراب وو.

عایشې وویل: په کومه خبره دي طبیعت خراب وو؟

مسکان وویل: غرمه صاحب ویل چې زموږ کور ته ولاړه سه او خالد ته طرحه ورکه هغه نن نه راځي کور کې میلمستیا لري نو زه ورغلم د صاحب کور ته د خدمتگار څخه مې د میلمستون پوښتنه وکړه هغه راته وویل چې په دوهم منزل کې اول اطاق د میلمستون دی خو کله چې زه دننه کور ته ورغلم نو دوهم منزل

ته د دوو خواوو زیني ختلي وي زه حيرانه سوم چي اوس خدمتگار د کمي خوا اول اطاق ياد کړی وو خو خير زه پر چپه طرف زينو دوهم منزل ته پورته سوم او اول اطاق ته ورغلم گورم چي هلته څوک نه وه ما فکر وکړ چي اطاق مي غلط کړیدی نو ځکه مي وغوښتل چي بيرته ووځم چي په دي وخت کي مي سترگي پر ميز پروت تلفون باندي ولگيدي چي زنگ ورته را روان وو چي تر څو شپبو وروسته بند سو کله چي بند سو نو پر مخ يي د پيغامو او زنگو معلومات راوړل ما چي ورته وکتل نو تر سل زيات زنگونه ورته راغلي وه ما فکر وکړ چي شايد مهم تلفون وي چي خاوند يي په خبر کم نو ځکه مي تلفون را واخيستئ چي ومي کتل تلفون قلف نلري نو ما لومړی ميسجان وکتل چي د همدې نمبر څخه راغلي وه ميسجان چي مي وکتل نو د يوي انجلي ميسجان وه چي شايد زيد پري ايښي وه هغې زيد ته په پيغامو کي ډيري زاری او ننوا تي کړې وې چي ما مه پريرده ما او تا خو مينه کول داسي دی و هاسي دی خو زيد يي نه پيغامو ته جواب ور کړی وو او نه يي تلفون ته، د زيد ميسجان چي مي وکتل چي ده ورته کړې وه هغې ته يي ډير بد الفاظ استعمال کړې وه سخته يي پریشانه کړم نه پوهيرم چي د هغې خوارکی پر زړه به څه تيريري چي دا ظالم پري ايښي ده.

عائشي وويل: خير پريرده يي فکر مه په خرابوه د زيد خو کار او عادت داغه دی د هغه لپاره نو دا کم نوې خبره ده.

مسکان وويل: يو چاره ورته پکار ده عائشي که نه ډيري بي وزله انجوني به دده د ظلم بنکار سي.

عائشي وويل: څنگه چاره؟



مسکان وویل: دده زړه تر اوسه ندی مات سوی کچیري دده زړه هم مات سي او درد يي وويني بيا به د بل چا زړه نه کړي ور مات او نه به هم څوک د خپل مقصد لپاره استعمالوي دده زړه بايد په يو رکم ور مات کړو.

عایشې وویل: پرېږده يي مسکان دا د خانانو زامن ډیر نازولي لویان سوي يي کوچنی غم هم سخت بد پر لگيري داسي نه د زړه سره سره دی هم مات سي وروسته به بيا پر پښيमानه يي وروسته پښيماڼي بيا فايده نکوي ددا کار سره خطر ډیر دی.

مسکان وویل: پوهیږم چي خطر به يي خو شاید دده ژوند ور سره سم سي او هم به د نورو انجونو ژوند ژغورل سوی يي اوس خو دی هم بدلاری دی او انجونې هم بدلاري کوي په دي کار سره به د دواړو طرفينو ژوند ژغورل سوی يي.

عایشې وویل: نو څه کول پکار دي؟

مسکان وویل: ته دده سره پر تلیفون خبري کوه او د ميني په جال کي يي ونيسه.

عایشې وویل: يا يا زه دده سره خبرې نسّم کولای دی زما او از پیژني زه د څو کالو راهیسي دلي کار کوم ته خو نوې يي ستا سره يي تر اوسه خبرې هم ندي کړي ته خبرې ور سره کوه پر تلیفون.

مسکان وویل: ما به ور سره کړي وای خو زما بيا خاوند پر کور يي نه هلته خبرې ور سره کولای سم او نه هم دلته.

عائشي وويل: يا مسڪان زما اواز زيد پيڙني ته داسي وڪه چي بيا د دفتره وتلو پارڪ ته به ڇو په پارڪ کي بيا خبري ور سره ڪوه.

مسڪان وويل: صحي دي سبا ته به زه نوي نمبر پيدا ڪم بيا به په هغه نمبر زنگ ور ووهم او خبري به ور سره وڪم.

ڪله چي د سبا لمر خپلي شغلي پر بنارونو وغورولي او تولو موجوداتو ته يي د نوي ژوند تحفه ورڪره خو زيد لا هم د خوب پر بيستر پروت وو او د سهار تحفه يي لا نه وه اخيستي تر ڇو شپو وروسته يي تلفون زنگ ووهلي خو زيد بيده وو او د تلفون په زنگو او اواز نه سو خبر خو تر څه وخت وروسته په بنوريڊو سو او لاس يي تر تلتڪ را ويستي او تلفون يي اوکي ڪر او د خوب په اواز يي وويل: نه اورم!

مسڪان او عائشه پتي په خدا سوي بيا مسڪان په مينه وويل: لکه چي سپين بري سوي يي غورو دي ڪار پري ايبي دي.

زيد بيا د خوب په اواز وويل: اقبال رزيله دا ستا په اواز څه وسوه د بنخي په اواز ولي خبري ڪوي؟

مسڪان وويل: ښه دومره ضعيف سوي يي چي اوس د بنخي او نر اواز نه پيڙني زه بنخه يم نر نه يم.

زيد وويل: وبخڻه نمبر دي غلط ڪريدي.

وروسته زيد تلفون بند ڪر او بيا بيده سو خو تر يونيم ساعت وروسته يي بيا تلفون ته زنگ راغلي تر ڇو شپو وروسته زيد د بيستري څخه پورته سو ڇو شپي پر ڇاي ناست وو بيا يي تلفون راواخيستي نمبر ته يي وکتل ملگري يي وو ڪله چي يي

اوکي کر تر روغبر وروسته يي ورته وويل: دا يو گوري مخکي  
تا د بنځي په اواز خبرې راسره کولي؟

ملگري يي وويل: يا ياره زه نه وم زه خو خبر يم چي ته پر دا  
وخت راکښيني نو ځکه تر هغو زنگ نه دروهم.

کله چي زيد د ملگري سره خبرې خلاصې کړې نو ولاړ سو او  
تشناب ته ولاړی کله چي د تشناب څخه راووتی مخ او بدن يي  
وچ کرل بيا يي خپل تليفون راواخيستی او د نمبرو لیست ته  
ولاړی هلته يي ولیدل چي يونيم ساعت مخکي د بل چا زنگ  
راغلی وو، زيد هغه نمبر ته زنگ ور ووهلی مسکان په دفتر  
کي وه چي تليفون ته يي زنگ راغلی مسکان چي وکتی نو  
وپلیدل چي د زيد زنگ دی، مسکان موسکی سوه بيا يي عايشي  
ته په کرار اواز ور ناره کړه: عايشي! عايشي!

عايشي چي ورته وکتل مسکان ورته وويل: زيد دی.

عايشي ورته وويل: اوکي يي که چي څه وايي.

مسکان وويل: يا اوس يي نه پورته کوم مه يي کوه چي زنگونه  
راووهي په دي رکم مي قدر ورته زياتيري اوس که يي په اول  
زنگ تليفون پورته کم بيا مي قدر ورته کميري.

د زيد ناشته اماده سوه خو زيد لا هم مسکان ته زنگونه ور وهل  
او فکر يي خراب وو چي دا څوک وه نو ځکه يي اواز اوريدو او  
معلوماتو ته تلوار وو او زنگونه يي ور وهل خو مسکان د زيد  
تليفون ته جواب نه ورکوي، کله چي د غرمې د ډوډی وخت سو  
او په دفتر کي وقفه سوه نو مسکان دباندې ووتل او په يو آرام  
ځای کي يي زيد ته زنگ ور ووهلی، زيد د ملگرو سره په بانډار

مصروف وو چي تلفون ته بي پام سو نو وپليدل چي د سهار  
نمبر دی نو ژر ولاړ سو او د ملگرو څخه ليري ارام حای ته  
ولاړی او تلفون يي اوکي کړ: بلي!

مسکان بيا په مينه او ناز ورته وويل: سلام عليكم بناغلي.  
زيد وويل: و عليكم السلام.

بيا زيد وويل: سهار تا زنگ راوهلی وو چي زه بیده وم؟  
مسکان وويل: هو ولي بد خو به نه يي درباندي لگيدلی زيد  
صاحبه.

زيد وويل: يا بد ندی راباندي لگيدلی خو زه بیده وم تاسو مي وهم  
نه پيژندلاست ما فکر کوی زما ملگری دی خو بيا مي وروسته  
پير زنگونه پسي در ووهل خو تا نه پورته کوی.

مسکان وويل: بڼه ولي دي زما خبرو ته داسي تلوار وو؟  
زيد وويل: يا تلوار مي نه وو صرف مي دا معلومول چي څوک  
ياست؟

مسکان وويل: بڼه نو ته ما نه پيژني؟

زيد وويل: يا ولا ذهن ته مي نه راغلي چي څوک يي ته خپله  
حان راته معرفي که.

مسکان وويل: بڼه داسي ژر؟

زيد په څه غوسه الفاظو وويل: نو ولي کال وخت په نيسي په يوه  
پيژندگلو؟

مسکان وويل: بڼه ته څومره خوشک او غوسه ناکه يي.

زيد وويل: يا خوشک نه یم خو ته وایي داسي ژر خان در وبنیم.  
مسکان وويل: اځه سمدہ وخبښه بیا نه وایم زما نومممم حياء  
دی.

زيد وويل: حياء؟

مسکان وويل: هو ولي؟

زيد وويل: په دي نامه خو زه څوک نه پيژنم زما نمبر چا درکر؟  
مسکان وويل: زه ستا پخوانی ملگري یم او ستا نمبر مي يو ځای  
پیدا کر نو ولي تاته نابله زنگ نه سي در وهلاي؟  
زيد وويل: يا را وهلاي يي سي ولي نه.

مسکان وويل: ښه نو زيد صاحبه زما وقفه خلاصه سوه زه بیا  
وروسته زنگ در وهم.

مسکان تلفون بند کر او دفتر ته ولاړه زيد بیا په غوسه سو چي  
زما خبره يي نه واوریده او تلفون يي بند کر، مسکان چي کله  
دفتر ته دننه ورغله نو عايشي ورته وويل: څنگه سو زنگ دي  
ور وهلی؟

مسکان موسکی سوه بیا يي وويل: هو.

عايشي وويل: پيژندلي خو به يي نه يي؟

مسکان وويل: يا نه يي یم پيژندلي ويل يي خان راته معرفي که  
ما ورته وويل داسي ژر؟ چي دا مي ورته وويل باره په غوسه  
سو.

عايشي وويل: نو بیا؟

مسڪان وويل: بيا مي ورته وويل چي زه ستا پخواني ملگري يم  
او نوم مي حياءِ دي ويل په دي نامه زه څوڪ نه پيژنم،

عائشي وويل: بڼه نو اوس مخته څه پلان لري؟

مسڪان وويل: ڪرار ڪرار به شناخت ور سره ډير كم چي بڼه مي  
وزهيري او پر ځان مي منن ڪر بيا به نو ورته ووايم چي  
صاحبه ما مسخري در سره ڪولي زه واده سوي يم.

عائشي وويل: مسڪان ستا په فكر دا بڼه ڪار دي چي مور يي  
ڪوو؟

مسڪان وويل: بڼه ڪار خو نه دي خو ده ته به عبرت سي چي د  
زرونو ماتول داسي سخت يي.

كله چي ماپنين مسڪان او عائشه د دفتر څخه رخصت سوي نو  
دواري پارڪ ته ولاړي بيا يي زيد ته زنگ ووهلي، زيد د ملگرو  
سره مصروف وو چي تلفون يي وکتی نو وي پيژندي چي هغه  
نمبر دي نو تلفون يي پر ڪاټ ڪر، موسڪان حيرانه سوه بيا يي  
زنگ پسي ور ووهلي خو زيد بيا هم جواب نه ورکوي، خو تر  
څو شپبو وروسته يي تلفون اوکي ڪر او وپويل: څه شي دي؟

مسڪان وويل: اوه زما گران زیده دومره غوسه؟

زيد وويل: تا تلفون ولي راباندي بند ڪر؟

مسڪان وويل: خو وظيفه مي شروع سول تفريح وه بيا مي تاته  
زنگ ووهلي.

زيد وويل: ته چيري يي راسره ووينه.

مسڪان وويل: داسي ژر نو چيري در سره وينم زما زیده.

زید وویل: سمدہ نو بیا تلفون مه راکوه.

زید دا وویل او تلفون یی بند کر، مسکان عایشی ته وویل: عایشی دا څومره غوسه ناکه دی تلفون یی راباندي بند کر خو زه یی هم نه پسي پریردم.

مسکان بیا زید ته زنگ ووهلی خو زید چي ولیدی نو بند یی کر، مسکان زنگونه ور وهل خو زید نه پر اوکي کوی، مسکان او عایشه د سودا لپاره مغازی ته ولاری او هلته په سودا مصروفه وې چي په دي وخت کي زید او ملگري یی هم مغازی ته راغله د هغو په لور اواز خبرو مسکان مخ ور واری چي وویني چي دا څوک دي چي داسي په لور اواز خبري کوي، مسکان چي کله هغو ته وکتل نو زید یی ولیدی، مسکان عایشی ته ور ناره کړه: عایشی؟! عایشی!؟

عایشی وویل: څه؟

مسکان په کښته اواز او د زید خواته اشاره وکړه او ورته وویل: زید!

عایشه پوه نسوه نو ځکه یی وویل: څه!؟

مسکان بیا د زید خواته اشاره وکړه او ورته وویل: زید دی زید! عایشی چي وکتل نو زید یی ولیدی او پوه سوه چي مسکان د زید په اړه ورته وایي، عایشه د مسکان خواته ورغله او ورته وویل: دی دلته څه کوي؟

مسکان وویل: نو زه څه په خبره یم.

بیا مسکان وویل: درڅه درڅه لوړه دوهم منزل ته چي اوس مو ونه ویني.

کله چي مسکان او عايشه لور منزل ته وختلې نو زيد ته يي زنگ ووهلئ، زيد چي کله تليفون وکتی نو وپلیدل چي د مسکان نمبر دی نو خکه يي پر بند کړ او جيب ته يي واچوئ، مسکان بيا زنگ ور ووهلئ، خو زيد بيا هم جواب نه ورکوی او پر بندوی به يي، د زيد يو ملگري وويل: زیده! خوک دی چي زنگونه درته راوهي او ته جواب نه ورکوي؟

زيد وويل: يو لیونی ده یاره ناحقه مي وخت راضایع کوي.

کله چي زيد او ملگرو يي سودا واخیستل نو د پیسو ورکولو لپاره ورغله کله چي د پیسو ورکولو په کتار کي ودریدل نو د پیسو اخیستونکي تليفون ته زنگ راغلئ کله چي هغه اوکي کړ نو وپویل: سلام څه خدمت مو کولای سم؟

مسکان وويل: وعلیکم السلام وبخښه ته زموږ خدمت نسي کولای دا ستا ومخته ولاړ د زيد په نامه نفر مو سخت ضروري پکار دی که یو وار تليفون ورکړی.

پيسو اخیستونکي وويل: سمدۀ اغلي.

وروسته يي ولاړو خلکو ته وويل: وبخښئ په تاسو کي زيد خوک دی؟

زيد وويل: زه يم څه خبره ده؟

پيسو اخیستونکي وويل: ستاسو لپاره تليفون دی.

زيد او ملگري يي حيران سول بيا زيد وويل: زما لپاره؟

وروسته ورمخته سو او تليفون يي غور ته ونيوئ وپویل: بلي خوک؟



مسکان وویل: زه یم زما زیده.

زید حیران سو بیا یی په حیرانتیا وویل: ته؟!

مسکان وویل: هو زه گوره څنگه دي زما برغ وپیژندی لکه چي پیره مینه راسره کوي.

زید وویل: په اور دي پسې سي ستا مینه دا ځای د تلیفون کولو دی چي تا زنگ را ووهلی؟

مسکان وویل: څه وکم خو ته مي تلیفون نه اوکي کوي نو ځکه مي د مغازې ولا تلیفون ته زنگ در ووهلی په دا سپینو کالو کي څومره بنایسته معلومیري.

زید شا او خوا وکتل چي مسکان چيري ده چي دا زما کالي ويني، خو څه یی ونه لیدل ځکه مسکان په لوړ منزل کي د شيانو شاته پته وه، بیا زید وویل: اوس دا خبرې پریرده دا ځای ددي خبرو کولو نه دی.

مسکان وویل: سمده نه یی کوم خو ته به بیا تلیفون اوکي کوي راباندي.

زید او مسکان چي خبرې کولې په دي وخت کي د مسکان لاس د کم څه سره ولگیدئ او هغه لاندي ولویدئ په دي سره ټولو هغي خواته وکتل، زید تلیفون کښیښوئ او د لوړ منزل پر خوا روان سو، مسکان او عایشه پيري وارخطا سوې او ژر د بنځینه کالو په ځای ننوتلې، زید چي کله لوړ منزل ته ورغلی نو وپلیدل چي د شيانو د راشوه کیدو پر ځای هیڅوک نسته، زید غوښتل د بنځو د کالو ځای ته ورسې خو د مغازې بنځینه کار کونکي

وويل: وبخښئ صاحبه تاسو دننه نسئ تللاى ځكه دلته يوازي د  
بنځينو سامانونه دي.

زيد وويل: سمده وبخښه.

زيد بيرته لاندي كښته سو او د مغازي څخه ووتل، مسكان او  
عائشه هم ژر د مغازي څخه راووتلې او بيا يي زید ته زنگ  
ووځلي، زيد چي كله تليفون اوکي کړ نو مسكان ورته وويل: څه  
خبره وه گرانه د بنځينو ځای ته دي څه کول چي ورغلي زما  
لپاره دي کالي رانيول؟

زيد وويل: يا په تا پسي مي کتل.

مسكان وويل: رښتيا؟

زيد وويل: ته دا زما سره ويني ولي نه؟

مسكان وويل: در سره وينم خو ستا تلوار ولي دی؟

زيد وويل: تلوار مي نه دی خو تا ويل زه ستا ملگري وم که  
څنگه زه وايم وبه دي وينم چي کمه ملگري مي يي؟

مسكان وويل: ښه ته دومره زياتي ملگري لري چي درک يي در  
څخه ورک دی؟

زيد وويل: خير ډيري خبري مکوه اوس راته ووايه راسره ويني  
که يا؟

مسكان موسکي سوه بيا يي وويل: مممم يا.

زيد وويل: انو سمده.

په دي سره يي تليفون بند کړ او د مسكان نمبر يي مصروفيت او  
بلاک لیسټ ته واچوئ، مسكان چي هر څومره زنگونه ور

وو هل تلفون يي په مصروفيت كي وو بيا يي عايشي ته وويل:  
فكر كوم زما نمبر يي مصروفه كړ.

عايشي وويل: نو اوس به څه كوي؟

مسكان وويل: فكر به پر وكم.

كله چي سهار سو او لمر راوختي زید لا هم بيده وو چي تر څو  
شپبو وروسته يي ورور خالد اطاق ته راننوتی زید يي وبنوروی  
ورته وپويل: زیده!؟ زیده!؟

زید د خوب په اواز ورته وويل: څه خبره ده لالا؟

خالد وويل: بي عقله خپل تلفون دي چيري دی چي ملگرو ته دي  
زما نمبر ورکړیدی؟

زید وويل: ولي څه خبره ده؟

خالد وويل: يوه انجلي ده دومره زيات زنگونه راوهي وای زید  
ته تلفون ورکه پکار مي دی.

زید وويل: څوک ده؟

خالد زید ته تلفون ونيوی او ورته وپويل: واخله تلفون ولاړ سه  
خبرې ور سره وکه د حياء په نوم يو انجلي ده.

زید وويل: اففف دا انجلي خو به ما ليونی کړي ته راکه تلفون.

زید چي تلفون غور ته ونيوی نو وپويل: اي انجلي ته به اخير  
زما څخه ليونی جوړ کړې.

مسكان وويل: هو زه هم داغه غواړم چي ته ليونی سي.

زيد وويل: ولي ڇه بد مي در رسولي دي زه خو دي پيڙنم لا نه  
چي ڇوڪ يي ڇنگه يي؟

مسڪان وويل: تا دا زما تليفون مصروفيت ته ولي واچوئ؟

زيد وويل: وبخبنه زه بيديرم لالا بيا مه په تڪليفوه.

وروسته زيد تليفون بند ڪر او بيده سو، خالد هم تليفون واخيستئ  
او ولاړئ. ڪله چي زيد راڪنينستئ تر حمام وروسته يي  
خدمتگار ته وويل: زما ناشته دي ولي نه ده تياره ڪري؟

خدمتگار وويل: مشر صاحب ويل چي زيد ته ووايه چي لاندي  
راسه يو ځاي ناشته ڪوو مشر صاحب هم ناشته نه ده ڪري.

زيد وويل: سمده.

تر ڇو شپبو وروسته زيد د ناشتي لپاره لاندي ڪنبته سو لومري  
يي پلار ته سلام ووايه او بيا د ڊوڊي خورلو ته ڪنينستئ، ڪله  
چي ڊوڊي وخورل سول د زيد پلار وويل: زيده! راسه دا يو ڇه  
حسابونه دي دا ورسوه ڪمپيوٽر ته.

زيد وويل: سمده بابا.

زيد د پلار تر ڇنگ ڪنينستئ او په ڪمپيوٽر مصروفه سو، تر  
ڇو شپبو وروسته د ڪور تليفون ته زنگ راغلي، ڪله چي د زيد  
پلار تليفون اوکي ڪر نو وپويل: بلي السلام عليكم!

پر تليفون مسڪان وه هغي وويل: و عليكم السلام.

د زيد پلار وويل: ڇوڪ؟

مسڪان وويل: زيد په ڪور ڪي دي؟

د زيد پلار وويل: هو ڇه يي ڪوي؟

مسکان وویل: زما او د هغه شخصي خبرې دي.

د زید پلار ډیر پریشانه سو بیا یې وویل: څنگه شخصي؟

مسکان وویل: هغه زما او د زید ترمنځ خبره ده ته څوک یې چې پوښتنې یې کوي؟

د زید پلار ډیر په درد او غوسه کې سو بیا یې په درد زید ته تلیفون ونيوئ.

زید وویل: څوک دی بابا؟

پلار یې په غوسه ورته وویل: واخله خپله خبرې ور سره وکه.

زید هم حیران سو چې پلار مې ولې په درد کې دی خو کله چې یې تلیفون غوړ ته ونيوئ نو مسکان ورته وویل: اورې زید گرانه؟

زید د مسکان د اواز په اوریدو جټکه وخوره او ناوړې یې تیري کړې، پلار یې د تلیفون اواز لوړ کړ زید ورته وویل: اورم مهرباني څه خدمت؟

مسکان پوهیدل چې زید د پلار تر څنگ ناست دی او د تلیفون اواز هم لوړ دی نو ځکه یې ورته وویل: څه خدمت بیا څه معنا مخکې خو دي داسې خبرې نه راسره کولې اوس څه در وسوه؟

زید بیا په وارخطایي ناوړې تیري کړې ورته وپویل: ته گوره اغلې زه مصروفه یم مزاحمت مه راته کوه!

مسکان وویل: مزاحمت؟ دا اوس په تا څه وسول هغه زما او ستا د مینې او محبت خبرې چې سوې وې هغه پر دې ودریدی؟

زید وویل: اغلې دا تاسو څه وایست درواغ بڼه کار نه دی.

مسکان وویل: گوره که ته داسي خبرې کوي نو زه خان وژنم.  
 په دي خبره سره عايشه او مسکان دواړې پټې په خدا سوې بيا  
 زيد وویل: گوره اغلي داسي خبرې مکوه زما پلار مي تر ...  
 زيد لا د پلار خبره پوره کړې نه وه چي مسکان ورته وویل: د  
 پلار په کيسه کي مه کيره ته ولي د هغه سپين ږيري څخه دومره  
 زيات بيريږي؟

کله چي مسکان سپين ږيري ووايه نو په دي وخت کي د زيد د  
 پلار حوصله ختمه سوه او تليفون يي بند کړ او زيد ته يي په درد  
 وویل: ښه ستا ملگرتيا د داسي بي لارو انجونو سره ده تا لا هغه  
 خپل عادت نه دی پري ايښی؟

زيد وویل: بابا زه په خدای قسم کوم چي زه دا انجلۍ نه پيژنم ته  
 د خالد لالا څخه پوښتنه وکه ما تليفون نه پر پورته کوي بيا يي  
 خالد ته زنگ را ووهی چي ده ته تليفون ورکه هلته چي مي هم  
 جواب کړه او تليفون مي يي مصروفه کړ اوس يي دا دی د کور  
 تليفون ته زنگ راووهلی په ما باور وکه بابا.

پلار يي وویل: زويه عزت که يو وار د چا څخه ولاړی بيا  
 هيڅکله نه راگرځي هم دي د خان پر عزت پام کوه او هم زما د  
 عزت خيال ساته چي په دوستانو او ملگرو کي مي سر راکښته  
 نکړي که څوک يو وار بدننامه سو نو بيا ټول دوستان او ملگري  
 د شک په سترگه ورته گوري او غلط گمانونه باندي کوي دا  
 اوسنی ځني انجونو خو بي عقلاني دي د خان او کورنی په عزت  
 نه پوهيږي ته خو عقلمند يي هيڅ کله د يوې بي وزلي عزت ته  
 شرموبښ کيره مه زما مور به ماته زما په ځوانۍ کي ويل چي  
 زويه که غواړي چي ستا خور او لور ته څوک په بد نظر ونه

گوري نو هيڅڪله د بل چا خور او لور ته په بد نظر مه گوره ويل يي زويه هيڅ ځوان او هيڅ پيغله بي واده نه پاته كيږي نو شهوت په حرامو مه اموخته كوه كه نه بيابه په حرامو كي دومره غرق سي چي حلال به بي خونده درته معلوميري ځكه فحشاء د سرينسو ډنډ ته ورته ده كه پكښي ولويدي بيا ځني وتنه ډيره مشكله ده خدای دي وكړي چي دا زما خبرې په ژوند كي عملي كړي زويه.

زيد وويل: سمدې بابا ولي نه.

تر څو شپبو وروسته زيد پلار ته وويل: بابا كار مي خلاص كړ.

پلار يي وويل: ماته يي راکه.

زيد كمپيوټر او كتابچي پلار ته وركړي پلار چي يي وكتل وپويل: بس ژوندي اوسي زويه.

زيد وويل: بابا ماته نوره اجازه ده؟

پلار يي وويل: هو هو ورسه.

كله چي زيد دباندې ووتئ نو د جيب څخه يي تليفون راوكښئ او مسكان ته يي زنگ وړ ووهئ، مسكان په دفتر كي وه چي زنگ ورته راغلئ كله چي يي تليفون ته وكتل چي زيد دی نو موسكی سوه وروسته يي تليفون همداسي پر ميز كښيښوئ او خپل په كار اخته سول، زيد زنگونه وړ وهل خو مسكان نه اوکي کوي، زيد ډير په درد او غوسه كي وو ډير زنگونه يي وړ وهل خو مسكان جواب نه وركوي، مسكان چي كله د دفتر څخه رخصت سول نو زيد ته يي زنگ ووهئ، زيد د ملگرو سره ناست وو چي

کله يي تليفون ته وکتل نو يو دم پورته سو، ملگرو يي وويل: څه پيښه سوه؟

زيد وويل: هغه بي عقلي زنگ راوهلی.

زيد چي تليفون اوکي کر نو مسکان وويل: بلي زیده!

زيد په درد وويل: بلا دي تا ووهي بي عقلي سهار دي د پلار ومخته وشرمولم ستا په خبرو هغه زه ډير وترتلم تا داسي ولي وکره ته څوک يي؟

مسکان موسکي سوه بيا يي وويل: زه پوهيدم چي پلار دي ناست دي نو ځکه مي داسي خبري وکړي چي تا په ووهم.

زيد وويل: ولي څه پيښه ده څه بد مي در رسولي دي چي په ووهي مي؟

مسکان وويل: هيڅ بد دي نه دي را رسولي خو بس دا ستا زهیرول او په عذابول ښه خوند راکوي.

زيد وويل: رښتيا ووايه ته څوک يي؟

مسکان وويل: ښه ددي لپاره درته ووايم چي ته راسي بيا مي ووهي؟

زيد وويل: يا وعده کوم چي هيڅ نه در کوم بس ته مازي خان راوبښيه او راسره ووينه.

مسکان وويل: سمدې در سره وينم خو اول به زما څلور شرطه مني!

زيد وويل: زما قبول دي منم يي خو ته راسره ووينه.

مسکان وويل: يو واري خو شرطونه واوره.



زید وویل: ستا هیڅ شرط ماته ناممکینه نه دی د خدای په توکل به هر شرط پوره کم.

مسکان وویل: ښه؟

زید وویل: هو شرطونه دي وایه.

مسکان وویل: سمدۀ اول شرط ماښام درته وایم چي وخت پیدا کم زنگ دروهم.

زید وویل: سمدۀ زه درته انتظار یم.

مسکان په مینه او موسکا وویل: سمدۀ.

کله چي ماښام سو نو زید پر پلنگ ناست وو او د مسکان د تلیفون په انتظار وو، مسکان څه وځنډیدل زید به څو څو واري تلیفون ته وکتل بیا به یې ساعت ته وکتل خو د مسکان د تلیفون درک نسو معلوم، زید د ډیر انتظار څخه پر پلنگ سر ایښی وو او سترګې یې پټې سوي وې چي تلیفون ته یې زنگ راغلی، کله چي زید تلیفون راواخیستی نو وپلیدل چي د مسکان زنگ وو نو ژر یې اوکې کړ او د خوب په اواز یې ورته وویل: بلي؟

مسکان وویل: السلام علیکم.

زید وویل: وعلیکم السلام.

مسکان وویل: بیده خو نه وې؟

زید وویل: یا مازي مي سترګې پټې سوي وې.

مسکان وویل: زه ډیره بڅښه غواړم چي وځنډیدم او بیا مي ته د خوبه وایستی.

زید بیداره سو بیا یی وویل: یا کمه خبره نده بنه اوس دی  
شرطونه ووايه.

مسکان موسکی سوه بیا یی وویل: ولی دی داسی تلوار دی زما د  
لیدو تبری یی؟

زید وویل: که ته پر خپله خبره دریری او تر شرطو وروسته  
راسره وینی نو شرطونه دی ووايه زه یی پوره کوم.

مسکان وویل: هو زه پر خپله خبره دریرم خو که ته زما دا  
شرطونه پوره کری هغه وخت.

زید وویل: ستا هر شرط ماته قبول دی.

مسکان وویل: گوره زما شرطونه دومره اسانه ندی.

زید وویل: ته دی شرطونه ووايه پوره کول یی ماته پریرده.

مسکان وویل: بنه؟

زید وویل: هو.

مسکان وویل: بیابه نه وایی چی دا شرط دی نسیم پوره کولای یا  
نوری بهانی.

زید وویل: یا نه وایم.

مسکان وویل: سمدنه نو زما لومری شرط دا دی... پریرده یی ته  
یی نسی کولای.

زید په درد او غوسه وویل: شرط دی وایه.

مسکان وویل: سمده نو زما لومړی شرط دا دی چې ته به ټولو هغو انجونو ته ورځي او بڅښنه به ځني غواړي چې تا پري ایښي دي او زړونه دي ورمات کړيدي.

زید وویل: دا بیا څنگه شرط دی؟

مسکان وویل: ما نه وه درته ویلي چې ته یې نسې کولای؟

زید وویل: سمده کولای یې سم زه ورځم.

مسکان وویل: پوهیږم سخته ده خو تا دا فکر نکوی چې زه د هغوی په احساساتو او زړونو لوبې کوم زړونه یې ورماتوم پر هغو به څه تیریري؟

زید د غمه وځنډل بیا یې وویل: اغلې تا یوازې دا لیدلي دي چې ما د هغو زړونه ورمات کړل په احساساتو می یې لوبې وکړې خو زه دي نه یم لیدلي چې هغوی می زړه رامات کړ زما په احساساتو یې لوبې وکړې دا دي ندي لیدلي چې هغوی زه صرف د مطلب پوره کیدو اله گرځولی وم د هري یوې سره چې به می مینه پیل سوه چې خبر به سوم زه به یې دریم و څلورم یار وم ځینو به د پیسو لپاره مینه زما سره کول خو اصلي مینه به یې د بل چا سره کول ځني به می په دي خاطر ژوند ته راتلې چې زه به یې د نورو سره د کړو گناهو عیب ور پت کم ځینو به مینه راسره کول خو چې تر ما به یې بل سم پیدا کړ نو زه به یې پرینولم د هغه سره به یې لاره جوړه کړه.

د زید تر سترگو مراوې اوبښکې وبهېدې بیا یې وویل: تا یوازې دا اوریدلي دي چې زه بد یم ما د ډیرو انجونو زړونه ورمات

کريدي خو دا دي ندي ليدلي چي د هغو په چمبازی سره به پر ما  
څه تير سوې يي.

زيد تر څو شپبو پوري غمگين وو وروسته يي وويل: سمدې پر  
دي هر څه سربيره به بيا هم زه ورسم او د هري يوي څخه به  
بخښنه و غواړم ته مي څاره.

زيد تليفون بند کړ د خبرو په اوريدو يي مسکان هم پريشانه سوه  
تر څو شپبو پوري يي تليفون ته کتل، سبا ته په دفتر کي مسکان  
په فکرو کي ډوبه وه چي عايشي يي پر اوږه لاس کښيښوي ورته  
وويل: څه خبره ده؟

مسکان وويل: عايشي د يوي ښځي تر سترگو ډير ژر او په نه  
څه اوښکي راځي خو د يو ځوان تر سترگو اوښکي راتلل د هغه  
پر يو لوی غم او درد دلالت کوي.

عايشي وويل: څه مطلب؟

مسکان وويل: ماښام چي مي کله هغه اول شرط زيد ته ووايه نو  
هغه راته وويل..... او په ژړا يي وويل چي د هغه پر زړه هم  
د مطلبي انجونو د لاسه سخت دردونه تير سويدي چي رښتيا سي  
عايشي مور يوازي د خلکو په بد پسي څيرني کوو که يي په بنو  
پسي وکړو نو تر بدو به يي ښه څو چنده زيات پيدا کړو.

عايشي وويل: رښتيا هم نو بيا يي څه ويل؟

مسکان وويل: اخيره کي ضدي سو چي اوس به دا شرط پوره  
کوم.

عايشه موسکي سوه بيا يي وويل: ښه؟

مسکان د دفتر څخه د یوې ورځې لپاره رخصت واخیستی، کله چې دباندې ووتل نو زید ته یې تلیفون وکړ او ورته وویل: چیرې یې د خیره؟

زید وویل: ځم ستا د اول شرط د پوره کیدو لپاره روان یم.

زید وویل: اوس دا یم د کور څخه وځم څاره مې.

مسکان فکر وکړ که ورته ووايم چې سمده څارم دي نو زید به حتماً ددې په لیدو پسې تلابش کوي نو ځکه یې ورته وویل: یا زه دي نه څارم خو ته په صداقت دا شرط سر ته ورسوه زه په تا باور لرم چې چم به نه کوي.

زید وویل: څه پریرده ستا دا اوس مې په دي خبرو زړه مه را بڼه کوه ما بنام خو دي بڼه انتقادونه راباندې وکړل.

مسکان د زید سره خبرې کولې چې په همدې حالت کې رخشي ته وختل او رخشان ته یې د تلو وویل، وروسته یې تلیفون بند کړ او د زید د کور پر طرف روانه سول کله چې هلته ورسیدل نو زید هم په موټر کې د کوره راووتی او د خپلو ملگرو پر طرف روان سو او کتابچه یې کتل چې د هري ملگري نوم او پته پکښې لیکلي وه پر هغه مطابق به ورتلی، مسکان د شاخوا په رخشه کې په زید پسې روانه وه او هغه به یې څاری، زید چې به هري انجلی ته ورغلی او بڅښنه به یې ځني غوښتل نو هري یوې به په چپلاخه واهه، په دي سره به مسکان هم خنیدل او هم به پریشانه سول، زید ټولو ملگرو ته ورغلی او بڅښنه یې ځني وغوښتل او د نن ورځې شرط یې پوره کړ او کورته ولاړی، کله چې کور ته ننوتی نو پلار او ورونه یې د ډوډی سترخوان ته ناست وه پلار یې ورته وویل: راسه زویه ډوډی وخوره.

زيد وويل: بابا خواته مي نڪيري خم چي بيده سم.

پلار يي وويل: سمدہ زويه ورسه.

زيد لور خپل اطاق ته ولاړئ، کله چي مسکان د کور د کارو فارغه سوه نو زيد ته يي تليفون وکړ خو زيد پر کت د کالو او بوتو سره بيده سوئ و و تليفون يي نه اوريدئ، مسکان پوه سول چي زيد بيده سويدئ نو حکه يي بيا تليفون نه ور وکړ، کله چي سهار سو نو زيد راکښينستی او د خان سره يي په ستريا وويل: اففف دا څه وخت دی؟

کله چي يي د کلکين دباندې وکتل نو وپلیدل چي سهار سويدئ بيا يي وويل: اوه دا خو سهار سويدئ.

زيد چي کله تليفون وکتی نو وپلیدل چي د مسکان زنگ ورته راغلی وو، زيد چي زنگ ور ووهلی نو بند وو بيا يي تليفون پر کت وغورځوی او دی تشناب ته ولاړئ، تر ناشتې وروسته د زيد تليفون ته زنگ راغلی، زيد چي کله وکتئ نو د مسکان نمبر وو بيا يي خپل پلار ته وکتل جواب يي نه ورکړ او دباندې ووتئ، کله چي يي ارام ځای پيدا کړ نو مسکان ته يي تليفون وکړ، تر څو زنگو وروسته مسکان تليفون پورته کړ او تر روغېر وروسته زيد وويل: ستا لومړئ شرط مي پوره کړ.

مسکان موسکي سوه بيا يي وويل: مخ خو به دي درد نکوي؟

زيد وويل: ښه تا څارلم؟

مسکان وويل: هو خود مي څارلي.

زيد په خوابدتيا وويل: نو خوند به يي درکړی وي چي هغو زه وهلم؟

مسکان په موسکا وویل: هو.

بیا مسکان وویل: خیر دا د جسم چکې (خپیرې) دومره درد نلري لکه هغه درد چې زړه او روح ته رسیدلی وي شاید په دي چکو سره د هغو د زړه دردونه څه آرام سوي وي.

زید وویل: ته دي دا نصیحت اوس پریرده دوهم شرط دي راته ووايه.

مسکان موسکې سوه بیا يي وویل: مننه چې لومړی شرط دي په پوره صداقت سرته ورسوئ پاته دوهم شرط سو هغه بیا ماښام درته وایم.

زید وویل: ولي اوس؟

مسکان په خدا وویل: ځکه یواري به دي د لومړي شرط دردونه آرام سي.

زید وویل: سمدې چې خوښه دي يي.

مسکان د زید څخه خدای په امانی واخیستی او دفتر ته روانه سول، زید خپل د ملگرو پر طرف روان سو کله چې زید هغه هوټل ته ورسیدی چې دده ملگرو بانډار پکښې کوی نو خپل موټر يي غوښتل یو بغلته ودروي چې په دي وخت کي يي شاته موټرسيکل ته ختونکی کس په ووډلی او غوڅار يي کړ، زید ژر د موټره راکښته سو او د هغه پر طرف يي ور وځغستل او راپورته يي کړ.

زید وویل: ډیر وبخښه ما نه يي لیدلئ.

هغه کس په موسکا زید ته وویل: یا هیڅ خبره نه ده تاسو بخښه کوی چې زه مو د دریدو د ځایه ژر ليري نسوم.

زید چي ڪله لاندی وڪتل نو وپلیدل چي د هغه کس را اخیستی  
خواره یی ٿول پر محڪه ور غورخولی او چٽل ڪریدی او  
موٽرسیڪل یی هم خو حایه مات سویدی.

زید وویل: اوہ زما خدایه دا می ڇه وکره ستاسو خواره او  
موٽرسیڪل می دواره در خراب ڪریدی تاسو راڻی زه به مو  
موٽرسیڪل در جور کم او خواره به هم نور درته راواخلم.

هغه کس وویل: یا وروره هیڇ خبره نه ده ڄم نور خواره را اخلم  
تاسو خپل موٽر وگورئ ڪه خراب سوی وی تاوان به یی درکم.

زید په حیرانتیا وویل: عجبہ سڀری یی یاره ملامتیا هم زما وه  
تاوان هم ما در ورسوئ او تاوان هم تاسو را کوئ؟

هغه کس بیا په موسکا وویل: یا وروره خو غلطي زما وه تاسو  
موٽر دروئ زه باید ژر لیری سوی وای تاسو خو د شا طرف نه  
لیدی نو ستاسو هیڇ ملامتیا نه ده ما بخښلی یاست تاسو می  
وبخښئ.

وروسته هغه کس په موسکا د زید څخه خدای په امانی واخیستی  
او ولاړئ،

ڪله چي زید هوٽل ته ننوتئ په لاره کي د خپل یو ملگري اقبال  
سره مخ سو تر روغبر وروسته اقبال وویل: ڇه کیسه وه هلته زه  
په داغه درته رالم چي معلومه کم ڇه خبره ده؟

زید وویل: یاره عجبہ ځوان وو ما موٽر دروی د شا پر طرف  
روان وم چي په ده کي می ووہلی او سخت تاوان می ور  
ورسوئ چي ورکښته سوم چي بخښه ځني وغواړم او تاوان  
ورکم خو هغه ده زما څخه مخکي بخښه وغوښتل ویل یی ڪه دي



موٽر خراب سوي يي تاون به يي درڪم په داسي حال كي چي دده موٽرسيڪل او خواږه مي ډير ور خراب ڪړل.

اقبال وويل: خير پريږده يي ياره بنه زيده! پروند چيري وي ٽوله ورځ مو زنگونه دروهل خو تا جواب نه راکوي خير وو؟  
زيد وويل: هو خير وو.

بيا يي اقبال مخته په حيرانتيا وکتل او وپويل: زيده دا مخ دي ولي داسي سور دي؟

زيد شاوخوا وکتل بيا يي ڪرار وويل: رښتيا سور دي؟

اقبال وويل: هو ياره تک سور دي لکه يو چا چي بنه ډيري چپلاخي وهلي يي خو دا ولي ياره؟

زيد اقبال تر لاس ونيوي ورته وپويل: هغه د تليفون انجلي نده؟ هغي پر ما د ليدو لپاره خو شرطونه کښينول ما په احساساتو كي ورته وويل چي زما دي ٽول شرطونه قبول دي.

اقبال وويل: نو بيا؟

زيد وويل: نو بيا يي پروند اول شرط دا راباندي کښينوي چي زه بايد د هغو ٽولو انجونو څخه بخښنه وغواړم چي ما پري ايښي دي او زړونه مي ورمات ڪريدي.

اقبال وويل: بنه نو بيا څه وسوه؟

زيد وويل: نو ما هم ور سره ومنل او ولاړم د ٽولو انجونو څخه مي بخښنه وغوښتل.

اقبال وويل: نو دا مخ دي ولي سور دي؟

زید وویل: هری یوی ته چي به مي د بختی ویل هغی به اول  
چپلاخه راکول بیا به یی بختلم.

په دي سره اقبال وخنډل زید وویل: مه خنده بي عقله!

اقبال وویل: نو تا به درواغ ورته ویلي وای چي ولاړم د ټولو  
څخه مي بختنه و غوښتل هغی نو ته څه لیدلي؟

زید وویل: یا زه چي چاته د یو څه وعده ورکم بیا پر وعده وفا  
کوم او بل هغی زه د شالخوا څارلم هم.

اقبال وویل: ښه؟

زید وویل: هو یاره.

بیا زید وویل: گوره چي دا د چپلاخو په کیسه بل څوک در څخه  
خبر نسي بیا مي عزت کمیري.

اقبال وویل: سمدنه ورته وایم یو څه جیب خرڅ نو راکه.

زید په درد پیسي ورکړي او ورته وپویل: واخله فقیره پر دا  
کوچنی خبره رشوت غواړي.

ماښام زید پر بام د مسکان د تلیفون انتظار کوی چي تر څو شپبو  
انتظار وروسته زنگ راغلی، زید په بي صبری سره ژر تلیفون  
راپورته کړ او اوکې یی کړ وپویل: بلي!

مسکان وویل: بلي السلام علیکم.

زید وویل: وعلیکم السلام.

مسکان وویل: څنگه یی زید صاحبه ورځ دي پخیر سوه.

زید وویل: هو الحمدالله پخیر سوه پر تا هم پخیر سوه؟

مسکان اوږده ساه واخيستل بيا يي وويل: هو پخیر سوه.

زيد وويل: داسي دي راته وويل لکه ډیره چي ستړي يي؟

مسکان وويل: خامخا نو د دنيا ژوند دی ستړياوي خو لري د دنيا ژوند خو مسابقي ته ورته دی که ونه ځغلي تر پښو به لاندي سي.

زيد وويل: هو رښتيا هم نو ته وظيفه لري چي داسي ستړي سوي يي؟

مسکان وويل: هو يو کوچنی وظيفه لرم.

زيد تر څو شپبو وروسته وويل: ښه ته دا راته ووايه چي ما د څه وخت راهیسي پیژني؟

مسکان موسکی سوه بيا يي وويل: ښه ستا پوښتنې بيا شروع سوي؟

زيد وويل: نو ته راته وايي ولي نه؟

مسکان وويل: درته وایم چي یواري خو زما شرطونه ټول پوره کړي.

زيد وويل: سمدې پوره کوم يي.

مسکان وويل: زما دوهم شرط دا دی چي اول به سهار وختي راکښيني.

زيد وويل: د څه لپاره؟

مسکان وويل: ته خو مي خبرې پوره کولو ته پریږده.

زيد وويل: ښه ووايه.

مسکان وویل: هر سهار به وختي راکښيني چي لمونځ، تلاوت او ناشته دي وکړل بيا به بيديري نه.

زید وویل: ډیره سخته ده چي بیده نسیم.

مسکان وویل: دا ستا اوس عادت سویدی او پوهان وايي چي یو کار په دوو یا درو ورځو کي عادت نیول کیري او په یوه میاشت کي مکمل د هغه کار په نکولو سره دا عادت لمنځه ځي نو ته به یو څه وخت پر ځان تکلیف تیروي او دا عادت به لیري کوي.

زید وویل: ښه بیا څه؟

مسکان وویل: کله چي دي سهار ناشته وکړل د کار وخت سو نو ته به ځانته وظیفه پیدا کوي هر څنگه وظیفه چي وي خو خپل په کمپنی کي به نه وي.

زید حیران سو بیا یي وویل: دا بیا څنگه شرط دی زه کار ته څه ضرورت لرم پلار مي هر څه لري او وظیفه خو به زه هر ځای د سترگو په رپ کي پیدا کم.

مسکان وویل: غیرتمن او اصیل ځوان او نارینه هغه دی چي د خپل لاس گتلي وڅوري په نورو پوري نه یي پیوند خدای نکړه که دي سبا پلار نه وو نو بیا څه کوي بله خبره دا چي تا وویل د سترگو په رپ کي به وظیفه پیدا کم زه به دي هغه وخت ومنم چي ته یي پیدا کړي.

زید وویل: سمه پیدا کوم یي گوره یي.

مسکان وویل: سمه سبا تر ناشتي وروسته پسي وگرځه خو هو یو مشوره درکوم که چا وظیفه نه درکړل یا یي رد کړي نو درد او غوسه به نه درولي.

زید وویل: سمدہ.

مسکان وویل: انو بنہ بخت درتہ غوارم اوس وختی بیدہ سہ چي سہار تہ دي خوب پورہ سي.

زید وویل: سمدہ د خدای پہ امان بنہ شپہ.

مسکان وویل: تاتہ ہم بنہ شپہ.

سہار زید پہ ڊیر تکلیف وختی د خوبہ راکبښښتی تر لمانخہ او تلاوت وروستہ لاندي کښتہ سو او خدمتگار تہ يي د خوب پہ لهجہ وویل چي ناشتہ راتیارہ کہ، خدمتگار ان ڊیر حیران سول فکر يي وکر چي سم مو نہ واوریدل نو حُکہ يي پوښتتہ وکرہ: صاحبہ تاسو ویل خہ وکہ؟

زید وویل: ناشتہ راتیارہ کہ.

خدمتگار پہ حیرانتیا وویل: سمدہ صاحبہ.

خدمتگار پہ ناشتی تیارولو بوخت سو کله چي يي تیارہ کرہ او زید تہ يي راوړل نو وپلیدل چي زید پر میز بیدہ سویدی، خدمتگار پر زید خو نارې وکرې چي کښښتہ تر خو شپبو وروستہ زید کښښتہ او ناشتہ يي وکرل تر ناشتی وروستہ د کورہ ووتئ او ولاړئ.

زید یو کمپنی تہ د وظیفی لپارہ ورغلئ کله چي د معلوماتو اطاق تہ ورسیدی نو ورتہ وپویل: وبخښی مشر مو راغلی دی؟

معلومات ورکونکي وویل: تر اوسہ ندی راغلی تاسو ورتہ پہ انتظار خای کي انتظار سی چي راسي زہ به خبر درکم.

زید په انتظار ځای کې پر چوکۍ انتظار سو تر څو شپږو وروسته معلوماتو ورکونکی انتظار ځای ته ورغلی چې زید ته خبر ورکړي چې مشر صاحب راغلی، خو چې وپکتل زید پر چوکۍ بیده سویدی، معلومات ورکونکی ورنږدې سو او بزغ یې پر وکړ: وبخښئ مشر صاحب راغلی.

خو زید لا هم بیده وو معلومات ورکونکي لاس پر اوږه ورکښینوئ او وینوروی او ورته وویل: صاحبه؟

په دې سره زید راکښینستی او معلومات ورکونکي ورته وویل: مشر صاحب راغلی تاسو اوس ورسره لیدلای سئ.

زید خپل اسناد د ځان سره واخیستل او د کمپنۍ د مشر دفتر ته ورغلی تر روغبر وروسته د کمپنۍ مشر ورته وویل: څنگه راغلي یاست؟

زید ورته وویل: غواړم ستاسو سره یو وظیفه مخته یوسم.

د کمپنۍ مشر حیران سو بیا یې وویل: تاسو زموږ سره وظیفه کوئ؟

زید وویل: هو ولي؟

د کمپنۍ مشر وویل: ستاسو پلار یو لوی سرمایې دار دی هغه خپله څو کمپنۍ لري خو تاسو ماته د وظیفې لپاره راغلي یاست؟

زید وویل: بلي هو غواړم دلته وظیفه وکم.

د کمپنۍ مشر تر څه فکر وروسته وویل: سمده وظیفه به درکم تاسو دا راته ووايست چې څومره تجربه لرئ او څومره زده کړي دي کړيدي؟

زيد خپل اسناد وربنکاره کرل بيا يي وويل: دا مي اسناد دي خو کار مي تر اوسه بل خای ندى کړی.

د کمپنی مشر چي اسناد وکتل وروسته يي زيد ته وويل: ته گوره زیده تاسو مه خفه کړی نه خو د پوهنتون څخه ستا د فراغت فیصدي سمه ده او نه هم تاسو تجربه لرئ زما د میلیون هاوو کاروبار دی ستاسو کوچنی غلطی به ما غرق کړي نو ډیر وبخښئ زه تاسو ته وظیفه نسیم درکولای.

زيد په غوسه خپل اسناد د کمپنی د مشر څخه واخیستل او د دفتره ووتئ او د دفتر دروازه يي په زور سره وتړل ټولو کاریگرو د زيد خواته وکتل او حیران سول، کله چي زيد ووتئ د کمپنی د مشر دفتر ته معلومات ورکونکی ورغلی او د کمپنی مشر ته يي وويل: وبخښه صاحبه دا څوک وو؟

مشر يي وويل: یو لوچک وو چي ټول عمر په لوچگی کي باندي تیر سو اوس ماته د وظیفې لپاره راغلی وو لیونی خو نه یم چي په داسي لوچگانو خپله کمپنی خرابه کم بل وار داسي لوچگان مه راپریرده دفتر ته.

معلومات ورکونکي وويل: سمه صاحبه وبخښه.

زيد چي کله د کمپنی څخه راووتئ نو سخت پریشانه وو فکر يي کوی چي اوس کم خای ته د وظیفې لپاره ولاړ سم تر څو شپبو وروسته یوي بلي کمپنی ته ورغلی، خو هلته هم منفي جواب ورکول سو تر داسي حاله پوري چي لسو خایو ته د وظیفې لپاره ورغلی خو چي د کمپنیو مالکانو به دده اسنادو او بي تجربگی ته وکتل نو منفي جواب به يي ورکوی، کله چي زيد د اخيري خایه څخه راووتئ نو یو پارک ته ولاړئ او هلته سترى کښینستئ تر

څو شپږو وروسته يې خپل اسناد و غورځول او په ژړا سو تر څه وخت ژړا وروسته چې څه آرام سو نو تليفون ته يې زنگ راغلی، زيد چې خپل سر يې په خپلو دواړو لاسو نيولی وو تليفون ته وکتل او بيا يې راواخيستې چې وپکتل د مسکان نمبر وو، زيد تليفون اوکې کړ او تر څو شپږو وروسته يې په ژړا وويل: حياء زه ناکام سوم ما وظيفه پيدا نکړه.

مسکان تر څو شپږو وروسته وويل: اوس پوه سوې چې ته هيڅ هم نه يې صرف دي خپل ځان خطايستلی وو؟ ټولو به داغه درته ويلي وي چې ته د پوهنتونه په بنسو نمر و نه يې فارغه سوې تجربې نلري لوچک يې د نورو لوچگانو او کوڅه ډبو سره گرځي که هغوی مخامخ دا الفاظ نه يې درته ويلي خو په زړه کي به يې داغه وه کم وخت چې تا د ملگرو سره پر عبث کارو تيروي که دي همدا وخت پر درس ويلو او په خپله کمپنۍ کي پر کار کولو او تجربو اخيستلو تير کړی وای نو نن به دي هم بنه نمرې وړې وای او هم به دي تجربې زياتې سوې وای هري کمپنۍ ولا به تاته د هغوی سره د کار کولو لپاره زاری او ننواټي کولای.

زيد په ژړا وويل: حياء زما څخه ډيري لويې تيروتنې سویدی.

مسکان وويل: اوس هم وخت نه دی تير سر له سبا څخه خپل په کمپنۍ کي وظيفه شروع که او هر سهار تر نورو وختي راکښينه ځکه ته تر نورو شاته يې او پرمختگ ته ضرورت لري.

تر څه نورو خبرو وروسته زيد او مسکان تليفون بند کړ، زيد خپل اسنادونه ټول کړل او د کور پر طرف روان سو.



ماڻسام زید د کور پارک ته د پلار لیدو ته ورغلی او په فکر کي  
ډوب یي تر څنگ کښینستی، پلار یي په حسابو بوخت وو زید په  
زهیره لهجه وویل: بابا!؟

پلار یي وویل: ها زویه.

زید وویل: بابا زه ستا سره په دفتر کي کار کولای سم؟

پلار یي د حیرانتیا څخه چپ پاته سو او تر څو شپبو وروسته یي  
د حساب کاغذونه پر میز کښینول او زید ته یي وکتل او وویل:  
څه؟

زید وویل: بابا ماته په دفتر کي کار راکوي؟ زه غواړم کار وکم.  
پلار یي نور هم حیران سو بیا یي وویل: څه خبره ده ولي داسي  
مایوسه معلومیري زویه؟

د زید تر سترگو اوبښکي رواني سوي او په مایوسي یي د پلار پر  
اوبزه سر کښینوي.

پلار یي وویل: څه خبره ده زویه ژاړه مه د نارینه سره ژړا خوند  
نکوي ماته ووايه څه خبره ده.

زید وویل: بابا ما خپل ژوند ډیر تباہ کړیدی زه هیڅ هم نه یم.

پلار یي پر مخ خپل لاس ور ونيوي ورته وویل: هغه څنگه  
زویه؟

زید د سهار ټوله کیسه ورته وکړل چي داسي ولاړم هیچا کار نه  
راکوي..... خو د مسکان په اړه یي څه نه وویل.

د زید پلار موسکي سو زید یي پر مخ د گرانبت په خاطر کرار  
ووہلی بیا یي وویل: بي عقله.

بیا بی وویل: زه په دي باوري وم چي يو ورځ به ته حتماً دا احساس کوي چي بايد د راتلونکي په اړه فکر وکړي او خپل ژوند جوړ کړي نن الحمدالله هغه دی ته پوه سوي چي د ملگرو سره تر حد زيات وخت تيرول بي خايه پيسي مصرفول وخت پر بي خايه او بي فايدي شيانو تيرول دا ټول عبث کارونه دي دنيا د استراحت او آرام خای نه دی په دنيا کي بايد کار وکړي وځغلي او ځان تر خپله هدفه ورسوي که نه نورو ته به يو وخت حتمن محتاج کيږي.

د زيد پلار تر څه نورو خبرو وروسته وويل: زويه ټوله دفتر او کمپني ستا او د ورونو دي دي هر کله او هر څنگه چي وغواړي کار پکښي کولای سي خو زما مشوره دا ده زويه چي ته يو څه وخت هيڅ کار مکوه راځه دفتر ته کښينه زه او کارکونکي چي کم کارونه کوو هغه زده کوه پر کاريگرو گرځه مشوري ځني اخله او مشوري ورکوه چي زه نه يم سفر لرم نو بيا زما کار مخته وړه کله چي دي تجربې پخي سوي نو بيا به زه پر کور درته کښينم ته او ورونه به کمپني مخته وړي.

زيد وويل: سمدېه بابا خوبښه مي ده.

پلار بي وويل: انو اوس ورسه وختي بيده سه چي بيا سهار وختي راکښيني او دفتر ته راسره ولاړ سي.

زيد د پلار څخه خدای په امانی واخيستی خپل اطاق ته ولاړی او بيده سو.

کله چي سهار سو او د زيد د پلار د دفتر وخت سو نو خدمتگار ته بي وويل: ورسه زيد راکښينوه ورتا دفتر ته ځو!

خدمتگار وويل: زيد صاحب خو ډير وختي ووتئ ويل دفتر ته خم.

د زيد پلار او ورونو يو و بل ته سره وکتل او موسکي سوه د زيد پلار په حيرانتيا وويل: څه؟

خدمتگار وويل: هو خان صاحب زيد ډير وختي ولاړئ.

د زيد ورور په خدا وويل: بابا نن دا لمر د کمي خوا راپورته سو؟

پلار يي په موسکا وويل: ته يي گوره چي زيد زوی مي تر تاسو ډير تکړه سي.

خالد وويل: بابا تکړه دي سي خو چي تل همداسي سهار وختي راکښيني او کار وکړي.

زيد داسي وخت دفتر ته تللی وو چي بيله چوکيداره بل هيڅوک نه وه دفتر کي تر څو ساعتو وروسته کاريگر دفتر ته راغلل چي هر يو به راتلی او زيد به يي په دفتر کي په کمپيوټر کي پر کار ليدئ نو د حيرانتيا به يي خوله خلاصه پاته سوه ټول ډير حيران وه او ټولو ورته کتل چي په دي وخت کي د زيد هغو ته پام سو کله چي يي د هغو طرف ته وکتل نو هغوی ټول ژر پر خپلو ځايو کښينستل او په کارو اخته سول، تر څو شپو وروسته مسکان راغله عايشه هغې ته په خدا ورغله د زيد خواته يي اشاره وکړه ورته وپويل: مسکان هلته وگوره.

مسکان چي کله د دفتر خواته وکتل نو وپلیدل چي زيد په دفتر کي ناست دی او په کمپيوټر کي مصروفه دی، مسکان په دي سره موسکي سوه وروسته يي په خپل کار پيل وکړ.

تر څو شیبو وروسته عایشې مسکان ته وویل: مسکان وای نن  
بناغلی تر ټولو دمخه راغلی وو دفتر ته.

مسکان وویل: بڼه؟

عایشې وویل: هو ټولو ډیر حیران حیران ورته کتل چې دی او  
داسې کار ناممکینه کار ممکن سویدی دا خو نو ټوله ستا کمال  
وو.

مسکان وویل: یا ما خو هیڅ نه دي کړي صرف مي یو څو  
لارښوونې ورته وکړې نور خو هغه عقل او فکر درلودی د خپل  
فکر په واسطه سم سو.

تر څو شیبو وروسته د زید پلار دفتر ته راغلی او په نرمه  
موسکا سره خپل دفتر ته ننوتی، زید د پلار سره تر روغبر  
وروسته وویل: بابا وبخښه چې ستا کمپیوټر مي استعمال کړ خو  
ما باید دا نیمایي حسابونه چې پاته وه باید رسولي مي وای.

پلار یې تر څو شیبو پوري زید ته په موسکا کتل بیا یې وویل:  
زه خوشبخته يم چې الله ستاسو پخیر اولادونه راکړيدي ستا مور  
چې کله وفات کیدل نو راته وپویل: سړیه په زامنو به دي هیڅ  
فکر نه خرابوي چې مور به یې نه یې نو دوی به څنگه لویان  
سي بڼه که بد په دي اړه هیڅ فکر مکوه زه په خپلو زامنو باور  
لرم زید که څه هم ډیر شوخ دی خو زه پوره باور لرم چې هغه  
به هم یو ورځ حتماً سمیري نن د هغې خبره دا دی ثابت سول زه  
درباندي ویاړم زویه.

زید وویل: مننه بابا.

کله چي د تفریح وخت سو نو عايشه او مسکان د کمپنی پارک ته ووتلې، مسکان عايشې ته وويل: عايشې ته همدلته څارنه کوه زه به هلته زید ته زنگ ووهم داسي نه چي زید راباندي راسي يا مي وويني.

عايشې وويل: سمدې ورسه.

مسکان زید ته زنگ ووهلې، کله چي زید په تليفون کي د مسکان نمبر وليدئ نو ژر يي راپورته کړ او اوکې يي کړ، مسکان تر روغې وروسته په موسکا ورته وويل: څنگه ده اوله ورځ دي په دفتر کي زید گرانه؟

زید وويل: اوله ورځ مي نه ده مخکي هم راتلم خو نن د کار لپاره راغلم مخکي د جيب څرخ اخیستو لپاره راتلم.

مسکان وويل: پوهيرم خو ددي وروسته بايد د کار لپاره راسي. زید وويل: سمدې.

زید چوکۍ ته څنگ واچوئ او تر څو شپبو وروسته يي په نرم ږغ او نرمه موسکا مسکان ته وويل: حياء ما يو خبره درته کول. مسکان وويل: بڼه مهرباني.

زید وويل: حياء زما په زړه کي ستا لپاره مينه پيدا سویده زه درباندي مټين سوی يم او مينه در سره کوم.

مسکان د زید په دا خبرې د ځنگنو څخه خپل د لاسو تکیه ایسته کړه سیده کښینسته تر څو شپبو حیرانه وه بيا يي په خوابدي څیهره وويل: حقيقي مينه او که داسي مينه لکه د دا نورو سره چي دي کول چي نن د يوې سره مينه سبا د بلي سره مينه؟

زيد وويل: حياء زما يو خاصيت دى زه هيڅكله قسم نه اخلم كه  
 څه هم پر حقيقت وي ځكه چي رښتيا خبره قسم ته اړتيا نلري نو  
 ته بيله قسمه باور وكه چي زه در سره د زړه مينه لرم تل مي  
 داسي ژوند كوي لكه زه چي د كوم څه په لټه كي يم خو راته  
 معلوميدل به نه چي د څه په لټه كي يم خو د كله چي مي ستا سره  
 شناخت سويدي داسي فكر كوم چي هغه څه مي پيدا كړل چي په  
 لټه كي يي وم.

مسكان وويل: تا تر اوسه زه نه يم ليدلي دا كه بدرنگه وم نو بيا؟  
 زيد وويل: ليونى! مينه د زړه څخه او په زړونو كي كيږي مينه  
 په څيهره پوري اړه نلري ته كه هر ډول يي هر څنگه يي زما  
 قبوله يي.

مسكان وويل: سمده خو زه ستا د مينې جواب اوس نسّم دركولاي  
 ځكه ستا يو شرط پاته دى تر هغه وروسته به بيا پر دې موضوع  
 خبرې وكړو.

زيد وويل: سمده نو ونيسه شرط دي راته ووايه.

مسكان وويل: كله چي د دفتره رخصت سوي زنگ در وهم بيا  
 درته وايم اوس دي كار وكه.

زيد وويل: سمده چي خوښه دي وي.

وروسته زيد او مسكان خداى په امانى سره واخيستى، كله چي  
 مسكان خبرې خلاصې كړې پيره پریشانه او په فكر وكي ډوبه  
 سوه، عايشه يي تر څنگ كښينستل ورته وپويل: څه خبره ده  
 مسكان ولي داسي خوابدي سوي؟

مسكان وويل: زيد د مينې راته وويل.

عائشي وويل: دا خو بنه خبره ده ستا پلان کاميابه سو نو ته خوابدي په څه يي؟

مسکان وويل: بس داسي بل رکم احساس مي وکړ کله چي هغه د ميني راته وويل نو بدن مي ورپرديدي.

عائشي وويل: مسکان! آيا داسي خو به نه يي چي ته هم د هغه سره مينه کوي؟

مسکان وويل: عائشي! دا څه وايي زه يو واده سوې بنځه يم زه او مينه؟

عائشي وويل: ايا خاوند تا په خپله خوښه کړيدئ يا چي دي کورنۍ ورکولي ايا ستا سره يي مشوره وکړه؟

مسکان وويل: زما خاوند که څه هم کورنۍ مي زما بيله مشوري ورکړم خو بيا هم زه ور سره خوشحاله يم هغه ډير نیک او پرهيزگار انسان دی.

تر څه خبرو وروسته تفريح خلاصه سول مسکان او عائشي بيرته په کار پيل وکړ، د کار په شروع کي به زيد د دفتره راووتئ او د کاريگرو سره به په موسکا برغيدئ او په کارو کي به يي مرسته ور سره کول، مسکان به هغه ته د سترگو تر کونجو کتل او څارۍ به يي او د هغه موسکا او نرمو خبرو به خوشحاله کول خو خپل خوشحالي به يي نه څرگندول.

زيد د کاريگرو سره مصروف وو چي ساعت ته يي وکتل نو رخصتۍ ته لږ وخت پاته وو زيد ولاړئ او خان يي تيار کړ تر تياريدو وروسته يي ساعت ته وکتل وخت پوره وو بيا يي تليفون وکتئ خو زنگ نه وو ورته راغلي، زيد په دفتر کي په تمه سو،

ڪاريگر ٽول ووتل خو زيد لا هم دفتر ڪي وو او د مسڪان د  
تليفون انتظار يي ڪوي، تر ڇو شپو وروسته د مسڪان زنگ  
راغلي او زيد په تلوار سره اوڪي ڪر تر روغير وروسته زيد  
وويل: ښه تا ويل دريم شرط درته وايم اوس يي ووايه.

مسڪان وويل: سمدہ ته اوس چيري يي؟

زيد وويل: دفتر ڪي يم.

مسڪان وويل: د دفتر ڇهه راووخه په پښو را روان سه موٽر مه  
در سره راوله.

زيد د دفتر ڇهه دباندې سرڪ ته ووتئ مسڪان ته يي وويل: ښه  
دا دي را ووتم.

مسڪان وويل: اوس د دفتر پر چپه خوا روان سه خان هغه لويي  
څلور لاري ته ورسوه.

زيد همداسي وڪره او خان يي څلور لاري ته ورسوي بيا يي  
مسڪان ته په اوږدو ساو اڅيستو وويل: ښه دا دي دلته هم را  
ورسيدم.

مسڪان زيد د ليري ڇهه څاري بيا يي ورته وويل: بانڪ در  
معلوميري؟

زيد وويل: هو هغه خو پر دا دوهم سرڪ دي.

مسڪان وويل: اوس هلته ولاړ سه.

تر ڇو شپو وروسته زيد هلته خان ورسوي بيا يي مسڪان ته  
وويل: دا دي دلته هم را ورسيدم اوس وايه ڇهه وڪم؟



مسڪان وويل: د بانڪ پر مخامخ پارڪ دي د پارڪ مخته خان  
ورسوه!

زيد همداسي وکره او د پارڪ مخته ولاړی بيا يي مسڪان ته  
وويل: بڼه اوس څه وکم.

مسڪان ورته وويل: د پارڪ په بغل کي دروازي ته نږدي دا دوه  
کوچنيان هلک او انجلی ويني؟

زيد شاوخوا وکتل دوه کوچنيان يي وليدل چي د بوټو رنگولو  
برس او رنگ يي ايښي دي مخته بيا يي مسڪان ته وويل: دا د  
بوټو رنگ چي کوي دا کوچنيان يادوي؟

مسڪان وويل: هو دا يادوم دوی ته ورسه.

کله چي زيد هغو کوچنيانو ته خان ورسوی نو هغو کوچنيانو چي  
زيد وليدی نو کوچنی انجلی زيد ته وويل: ماما بوټونه رنگوي؟  
زيد وويل: يا لورکی.

زيد مسڪان ته وويل: را ورسيدم ورته.

مسڪان وويل: ته د هغه کوچنی انجلی تندي وگوره!

زيد چي کله د انجلی تندي وکتی نو د هغي سخته تبه وه، زيد  
وويل: اوه ددي خو سخته تبه ده دا بايد روغتون ته ورسول سي.

زيد د مسڪان څخه تليفون بند کړ او کوچنی انجلی ته يي وويل:  
راځه لوري ته مريضه يي ډاکټر ته به دي بوخم.

وروسته زيد دواړه ولاړ کره او روانول يي چي انجلی خپل د  
بوټو برس او رنگ ته اشاره وکره وپويل: ماما زما شيان پاته  
سول.

زید چي ورته وکتل بیا یی وویل: پریرده یی لورکی زه یی بیا پیسی درکوم.

وروسته زید هغه کوچنی انجلی او ورور یی روغتون ته ورسول او هلته یی ډاکټر ته ور بنکاره کړه، ډاکټر ورته وویل: د ډیره یخه او ستړیا څخه داسی سویده نور کمه د تشویش وړ خبره نه ده زه به دوا او یو څو پیچکاری ورکم ان شاءالله د هغه سره به بڼه سی.

زید وویل: سمده ډاکټر صاحب.

بیا ډاکټر دوا ورته را وغوښتل او زید ته یی وویل: نرس به دا پیچکاری دلي ورته ولگوي تاسو یو څو شپې انتظار وکړی.

زید وویل: سمده ډاکټر صاحب کمه خبره نه ده او دا ورور یی هم در سره وگوره خدای نکړه کمه مریضی ونلری.

زید دباندی ووتی او مسکان ته یی زنگ ور ووهلی، کله چي مسکان تلفون اوکي کړ تر روغبر وروسته زید وویل: مسکان وبخښه تلفون می درباندی بند کړ د هغه کوچنی انجلی سخته تبه وه ډاکټر ته می راوستل.

مسکان وویل: ته پوهیری دا څوک دي او دي حالت ته د چا د لاسه راوستل سویدی؟

زید حیران وویل: یا نه پوهیرم.

مسکان وویل: دا د هغه فروفیسر اولادونه دي چي تا یی پلار په ټول پوهنتون کي وشرموی او د هغه د کوچنی ناپوهی او غلطی څخه دي ډنډوره جوړه کړه پوهیری د فروفیسر د کورنی او ددي کوچنیو اولادو د دي بد حالت مسؤله یی څوک دی؟ همدا ته یی.

زید په حیرانتیا وویل: پوهیږم چې ما غلطې وکړه خو د دوی ددی بد حالت لامل څنگه زه یم؟

مسکان وویل: ستا د هغه غلطۍ په سبب چې فروفیسر یې د شرم په اور کې سوځوئ هغه تر ډیره وخته ونسوای زغملای نو مجبوره سو ځان وژنه یې وکړه.

زید په دې سره ډیر حیران سو او بدن یې په ریزیدو سو بیا یې وویل: څه؟

مسکان وویل: هو هغه ځان وژنه وکړه.

زید خپل حواس د لاسه ورکړه پر مخکې کښینستی تر سترگو یې اوبنکې روانې سوې وپویل: دا ما څه وکړه یا خدایه!

زید تر ډیره ژړل بیا یې وویل: زه نه وم خبر چې زما د مسخرو او توکو څخه به دومره ستر تاوان رامنځته سي.

مسکان په غوسه وویل: توکې؟ دې ته ته توکې وایې؟ د یو چا د احساساتو او عزت سره لوبو ته ته توکې وایې؟

د زید تر سترگو لا اوبنکې روانې وې چې بیا مسکان ورته وویل: اوس پوه سوې چې ته څومره بد او عیاش طبیعته انسان یې د خپلې خوشحالی لپاره د هر چا په ژوند لوبې کولای سي داسې انسان د مینې نه بلکې د نفرط وړ دی دا زما پلان وو چې تاته ستا ځان در معرفي کړم او زه پخپل پلان کې کامیابه سوم نور بڼه وخت درته غواړم.

مسکان تلیفون بند کړ، زید چې تر سترگو یې اوبنکې بهیدلې تلیفون یې د غور څخه په ډیرې مایوسۍ لیرې کړ او تر څو شپبو پورې هلته ناسته وو او ژړل یې وروسته نرس راغلې او ورته

وٻويل: وبخڻي صاحبه ستاسو مريض ته مو پيچڪاري ولڳول  
اوس يي بيولائي سي.

زيد د سترگو ڇخه اوبنڪي پاڪي ڪري وروسته ور ولاړ سو او د  
فروفيسر کوچنيان يي ڪور ته روان ڪرل، عايشي مسڪان ته  
وويل: مسڪان! ته يواري د زيد صفت ڪوي بيا يي غيبت ڪوي  
اوس چي هغه سم سو نو تا بيا دومره سختي خبري ور سره  
وڪري نه پوهيرم چي دي ڪي ته ڪم مقصد لري؟

مسڪان اورده ساه واخيستل بيا يي په خوابدتيا وويل: عايشي زه  
پوهيرم هغه سم سويدئ او په راتلونڪي ڪي به هم سم وي خو دا  
هر ڇه ما د هغه لپاره وڪرل دا په بد انداز خبري هم ما د هغه په  
خاطر وڪري چي د هغه زما ڇخه نفرط وسي او ما هيره ڪري.

عايشي وويل: فڪر نڪوم مسڪان چي هغه دي تا هيره ڪري.

مسڪان وويل: زه د همدا نن او د همدي اوس ڇخه دا سيمڪار د  
بندوم بيا يي تلفون ته نه اچوم د هغه به يو ڇو ورڇي پياد يم  
وروسته يي حتماً هيريرم.....

د زيد عمليات لا هم شروع وه د عمليات د اطاق مخته ٽول ورته  
په تمه وه ٽولو خپل حواس د لاسه ورڪري وه، مسڪان خپل سر  
ديواله ته لڳولئ وو او په فڪرو ڪي ڊوبه وه.

...زيد په رخشه ڪي د فروفيسر کوچنيان ڪنڀنول او د هغوي د  
ڪور پر طرف روان سول چي تر ڇو شپو تگ وروسته د  
فروفيسر ڪور راورسيدئ، زيد کوچنيان د رخشي ڇخه راکڻسته  
ڪره او ڪور ته يي ننايسئل، ڪله چي کوچنيان ڪور ته ننوتل نو  
مور يي ڊيره خوشحاله سوه د هغو په ليدو د خايه را ولاړه سوه

او هغوی یی په غیر کي ونيول او د لور په لاس کي په کينوله لیدو ډیره وارخطاء سووه، زید هغې ته وویل: مه وارخطاء کیره خاله ددی تبه وه ما ډاکټر ته بوتله د وارخطایی کمه خبره نه ده دا اوس بڼه ده.

د فروفیسر میرمنې وویل: الله دي خیر درکي زویه نن یی خوومه وه چي مریضه وه خو زما سره دومره څه نه وه چي ډاکټر ته یی بوخم د کور سامانونه مو هم د ډوډی په رانیولو رانیولو کي ټول خرڅ کړل اوس هغه هم نه دي راپاته.

زید د فروفیسر د میرمنې د خبرو په اوریدو سخت پریشانه سو غابښونه یی د پریشانیه سره وجنگول او د درده یی سترگی پټې کړې تر څو شپبو وروسته زید خپل بتوه راویستل او ټولې پیسې یی د فروفیسر میرمنې ته ورکړې ورته وپویل: خاله دا واخله اوس گزاره په وکه زه بیا وروسته راخم.

د فروفیسر میرمنې د زید څخه مننه وکړه او ډیرې دعاوي یی ورته وکړې، زید چي د فروفیسر د کور څخه راووتی تر سترگو یی اوبنکې روانې وې. زید چي کله کور ته ورسیدی تر حمام وروسته پریشانه پر کټ کښینستی تلفون یی راواخیستی او د مسکان نمبر یی راوستی خو کله چي یی زنگ ورو ووهلی نو د هغې تلفون بند وو، زید ټوله شپه خوب ونکړ د مسکان او د فروفیسر د کورنۍ په فکر کي وو، کله چي سهار سو تر ناشتې وروسته زید دفتر ته روان سو، په دفتر کي هم زید مسکان ته تلفون کوی خو د هغې تلفون هیڅ کار نکوی، زید ډیر پریشانه وو کله چي کار کونکي راغله نو زید به یی ډیر پریشانه لیدی تر څو شپبو وروسته مسکان او عایشه هم راغلي، د مسکان زړه وو

چي لومړئ زید ته وگوري حالت يي معلوم کړي خو د عايشي او نورو کارکونکو پام يي ځانته نه را اړوي، کله چي دوی پر خپل چوکی کښينستي نو د عايشي نظر پر زید ولگيدی نو مسکان يي پلاس وښورول د زید خواته يي اشاره وکړه بيا يي وويل: مسکان! هلته وگوره.

مسکان چي کله د زید خواته وکتل نو زید ډير پريشانه وو، مسکان تر څو شپو پوري په خواشيني زید ته کتل وروسته يي مخ ځني واړوي.

په دفتر کي غونډه جوړه سوه د زید پلار ټول کارکونکي رابلي وه خو مسکان څه ناوخته دفتر ته راله، کله چي مسکان د غونډو تالار ته رانوتل نو د زید پلار ورته وويل: مسکان لوري زید خو در سره خبر که چي راسي! مسکان وويل: سمده صاحبه.

مسکان چي کله د زید دفتر ته ورغله نو وپلیدل چي زید په دفتر کي نسته کله چي مخته د زید ميز ته ور نږدي سوه نو د زید تليفون يي وليدی، مسکان شاوخوا وکتل بيا يي ژر د زید تليفون را واخيستی او د نمبرو لیست يي وکتی، کله چي يي وکتل نو لومړئ ددې نمبر وو او تر ۳۰۰ پوري زنگونه يي نمبر ته چي د زید سره يي خبرې پر کولي ور وهلي وه، مسکان په دي سره ډيره پريشانه سوه بيا يي تليفون کښينوی غوښتل يي چي ووځي خو په دي وخت کي يي په تشناب کي د اوبو د څاڅکو رغ واوریدي، مسکان چي کله ور نږدي سوه غور يي ورته ونيوی نو د زید ژړا يي تر غور سوه چي په تشناب کي يي ژړل، په دي سره مسکان نوره هم پريشانه سوه او د زید ژړا ډير تاثير باندي

وڪر او تر سترگو يي اوبنڪي رواني سوي، تر خو شپبو وروسته يي فڪر وڪر چي زيد د ژرا خخه ڇنگه منعه ڪري نو خپل سترگي يي د اوبنڪو خخه پاڪي ڪري بيا يي د تشناب دروازه ور وٽڪول وپويل: صاحبه مشر صاحب مو غواري.

د مسڪان په برغ سره د زيد ژرا ودريدل خو برغ يي ونه پيژندئ چي د چا دي بيا يي تر خو شپبو وروسته ورته وويل: سمدہ درخم.

د مسڪان زره ڇه ارام سو چي ڇه دا دي د زيد ژرا خو مي ودرول، وروسته د دفتره ووتل او د غونڊو تالار ته ننوتل د زيد پلار ته يي وويل: ورته ومي ويل راڃي.

د زيد پلار وويل: صحي دي لوري مننه.

د زيد د پلار د مسڪان سترگو ته پام سو چي سري وي فڪر يي ڪوئ چي مسڪان ژرلي دي چي وروسته يي پام د زيد په راتلو واوبنتئ، زيد چي ڪله پر چوڪي ڪنڀينستئ نو غونڊه شروع سوه د زيد پلار وويل: نن زمور و ستاسو موضوع دا ده چي ڇه وخت ڪيري زمور اجناسو په بازار ڪي خان اچولئ دي د نورو ڪمپنيو د اجناسو په مقابل ڪي ستاسو نظرونه ڇه دي چي بايد ڇه وڪرو چي مور بيرته خپل اجناسو ته لوي بازار پيدا ڪرو؟

د زيد د پلار ڪاروباري شريڪانو او ڪارڪونڪو ٽولو خپل نظرونه وويل خو زيد او مسڪان ڇه نه وويل په اخيره ڪي د زيد پلار وويل: زیده تا خپل نظر نه ووايه ته هم خپل نظر ووايه.

زيد تر خو شپبو چپ وو وروسته چي ڪله ولاړ سو نو وپويل: تاسو ٽول ڇني په ڪاروبار ڪي تر ما مشران ياست او ڇني په





د زید په دي خبرو سره د مسکان په زړه کي د زید لپاره نور هم  
 خای ډیر سو، بیا د زید پلار وویل: سمدې زویه چي څنگه دي  
 خوښه يي خو اوس دي ژر نظر ووايه،  
 زید وویل: سمدې بابا.

وروسته زید د خپله خایه ولاړ سو د ستيج ومخته ولاړئ بیا يي  
 وویل: زیاتره کمپنی زموږ د کمپنی په شمول ځکه تر پښو لويدي  
 دي او لويږي چي هغوی د نورو خارجو تجارتي سیاستو تر  
 بنکار لاندي راسي او دوی د هغو سره که په عامه اصطلاح  
 ووايم سيالي نسي کولای پوهیږئ هغوی کم سیاست چلوي؟  
 زموږ اجناس که څه هم مواد يي اصلي وي کم جعلي مواد نه يي  
 پکښي استعمال سوي خو بیا هم د دوی د جعلي اجناسو سره  
 سيالي نسي کولای خبرې را لنډوم که موږ غواړو بیرته خپلو  
 اجناسو ته لوی بازار پیدا کړو نو موږ باید د خپلو اجناسو نوم او  
 شکل ور بدل کړو د خارجي کمپنیو اجناس چي کله نوم وبایلي  
 نو هغوی هغه شئ بیرته په بل نوم او شکل جوړ کړي او بازار  
 ورته پیدا کړي خو موږ چي کم څه بازار ته وړاندي کوو هغه  
 څه دي چي کلونه وړاندي خلکو خوښول د خلکو تقاضاوي بدلون  
 کوي خلک نوې نوې شيان خوښوي نو موږ به د خپلو اجناسو  
 شکل ور بدل کړو بیابه يي بازار ته وړاندي کړو همداغه جنس  
 به وي لکه څنگه چي مخکي وو خو شکل او څه تغیر به پکښي  
 راوړلو او دا کار هم زه پر غاړه اخلم ستاسو اجازه پکار ده.

د زید تر خبرو وروسته د زید د پلار شریکانو د زید پر وړتیا  
 چکچکي وکړي په دي سره نورو کارکونکو هم چکچکي شروع  
 کړي بیا د زید د پلار شریک وویل: ستا نظر موږ ته د منلو وړ

دی زمور درته اجازه ده ته په خپل کار پیل کولای سې مور په تا باور لرو مور چي تر ننه په گټه کي روان یو ستا د پلار د برکته ته هم دده زوی یې په تا هم مور باور لرو کامیابی درته غواړو.

زید د هغو څخه مننه وکړه او پر خپل ځای کښینستی، د زید پلار مسکان ته وویل: مسکان لورې تا څه نه وویل ته خو هم ددې کمپنی یو برخه یې تا خپل نظر ولي نه ووايه ایا ته د زید ددې نظر سره موافقه یې؟

مسکان وویل: بلي هو صاحبه ډیر بنایسته او....،

کله چي مسکان په خبرو شروع وکړه او زید یې اواز واوریدئ نو په حیرانتیا یې د هغې خواته وکتل او د ځان سره یې فکر کوی چي د مسکان برخه حیا ته سویدئ، د مسکان هم ورته پام سو نو ځکه یې خپل اواز ته څه تغیر ورکړ او وپویل: او پر ځای نظر دی چي تاسو ور سره موافق یاست زه هم ور سره موافقه یم.

وروسته مسکان خبرې بس کړې او غونډه خلاصه سول ټول دباندي ووتل، زید پر خپل پلان کار شروع کړ د کمپنی د اجناسو شکل یې ور واړوئ او په نورو شکلو او تغیراتو یې بازار ته وړاندي کړل، زید مسکان او نور کاریگر به خپله په کمپنی کي د تولید پر وخت موجود وه او کاریگرو ته به یې د کار لارښونه کول، د زید پلان او نظر کامیابه سو د دوی د کمپنی نوي اجناسو په بازار کي ډیر نوم او شهرت پیدا کړ او ډیره گټه یې وکړه، کله چي د گټې د پیسو د ویش ورځ راغله نو زید پلار او د پلار شریکان یې سره یو ځای سول د زید د پلار شریک زید ته پیسې

ورکړې ورته وپویل: واخله دا دی ستا یو فیصد گټه او افرین چې په دومره کم عمر دومره استعداد لري کاش ته مخکي دلته راغلی وای او زموږ سره دي کار کړی وای موږ به د کمپنی په اړه د تشویشاتو خلاص سوي وای څومره بوجونه وه زموږ پر دماغو خو الحمدالله ستا په راتلو څه کم سول او باوري یو چې دا نور به هم کميري.

وروسته د زید د پلار شریک دباندې ووتی او مسکان او څو نور کارکونکي دننه دفتر ته ورغله او په کمپیوټر کې مصروفه سول، د زید پلار زید ته وویل: افرین زویه تا نن زما نوم را روښانه کړ درباندي وپارم.

زید وویل: بابا ددي افرینو لیاقت یو بل څوک لري.

عایشې مسکان په څنگل کرار ووهل او وپخندل مسکان موسکی سوه بیا یې عایشې ته اشاره وکړه چې چپ سه، مسکان د زید په دا خبره پوه سوه چې زید ما یادوي، د زید پلار وویل: څوک؟

زید وویل: یو څوک ده بابا خو پیژنم یې نه د تلفون له لارې یې زه سمې لارې ته راوستلم د ژوند تگلاره یې راوښول زه یې خپلو غلطیو ته متوجې کړم.

پلار یې وویل: ډیر ښه! یو ورځ به یې په ما ویني چې زه مننه ځني وکم چې دا زما شوخک یې سمې لارې ته راوستی.

زید موسکی سو بیا یې وویل: سمدې بابا.

کله چې ماښام سو مسکان پر بام ناسته وه او فکرونو کې غرقه وه د زید خبرې ور یادیډلي چې ویل یې: بابا ددي افرینو لیاقت یو بل څوک لري، یو څوک ده بابا خو پیژنم یې نه د تلفون له

لاري يي زه سمی لاري ته راوستلم د ژوند تگلاره يي راښول زه  
يي خپلو غلطيو ته متوجي کړم.

مسکان د زید په دي خبرو يادیدو موسکی سوه بيا يي د عايشي  
خبره ور ياده سول چي ورته ويلي يي وه: مسکان! آيا داسي خو  
به نه يي چي ته هم د هغه سره مينه کوي؟ په دي سره مسکان  
پريشانه سوه او په فکر وکي ډوبه سوه او خپل خاوند ته چي ددي  
څخه څه ليري په کمپيوټر اخته وو وکتل بيا مسکان ته دا خبره  
ور ياده سوه چي دي زید ته ويلي وه: تا تر اوسه زه نه يم ليدلي دا  
که بدرنگه وم نو بيا؟

زید وويل: ليونی! مينه د زره څخه پيل او په زړونو کي کيري  
مينه په څيهره پوري اړه نلري ته که هر ډول يي هر څنگه يي  
زما قبوله يي.

مسکان په همدې فکر وکي وه چي پر چوکي ناسته بیده سوي وه  
چي تر څو شپبو وروسته يي خاوند ورغلي وينورول او ورته  
وويل: مسکان؟ مسکان؟

مسکان د خوبه وويل: ها.

خاوند يي وويل: درڅه خپل بيستري ته دي هلته بیده سه!

مسکان ولاړه سوه خاوند يي تر لاس ونيول او بيستري ته يي  
بوته او هلته يي پريستل توس يي پر واچوي، مسکان خپل خاوند  
ته څو شپبي کتل بيا يي تر سترگو اوښکي راغلي، خاوند يي  
حيران سو بيا يي پر تندي لاس ور ونيوي ورته وويل: څه خبره  
ده ولي ژاري گراني؟

مسکان په ژړا وويل: هيڅ نه بس داغسي.

خاوند يي وويل: خيريت خو به يي که کمه خبره يي ماته ووايه.  
مسکان فکر کوي چي څه ووايي بيا يي مور ور ياده سول وپويل:  
هو خيريت دی بس يو څه مي مور وياديدل.

خاوند يي وويل: ليونۍ! په همدا کوچني خبره ژړا درغله؟ خو  
سبا به دي ور ولمر.  
مسکان وويل: سمده مننه.

خاوند يي وويل: انو اوس بنه خوشحاله بيده سه!  
مسکان اوبنکې پاكي کړې او خاوند ته يي وويل: سمده بنه شپه  
درته غواړم ته هم بيده سه.

خاوند يي وويل: سمده گراني څه کار مي پاته دی کمپيوټر کي  
چي هغه وکم بيا بيديرم.

وروسته مسکان بيده سول او خاوند يي په کمپيوټر کي مصروفه  
سو.

څو ورځې وروسته د کاريگرو د معاش مياشت پوره سوې وه  
زيد خپل پلار ته وويل: بابا د کاريگرو معاش نور زه ورکوم تر  
څو درغلي په کبني ونسي کاريگرو څه وخت مخکي شکايت  
راته کړئ وو چي د دوی څخه معاش گرځول کيږي نو ځکه  
دوی ته معاش نور زه ورکوم که ستا خوښه يي؟

پلار يي وويل: سمده زويه دا خو ډيره بنه خبره ده کمپني په  
همدې کاريگرو چليږي که دوی نه يي نو کمپني به هم نه يي بنه  
دی چي ددي موضوع څخه دي خبر کړم که وخت پر تير سوی  
واي شايد ناوړه پايلي يي درلودلي واي زما خوښه ده واخله دا د  
تجری کيلي دي هر وخت چي مياشت پوره کيدل ورکوه يي ځني.

زید وویل: سمدہ مننه بابا.

زید چي کله مازیگر او د رخصتیدو وخت سو ټول کاریگر راوغوښتل او په تولیدي کمپنی کي یي دننه ټولو ته د معاش د ورکړې پروسه شروع کړه د زید ملگري به د کاریگر نوم وایه زید به معاش ورکوی، په همدې اطاق کي مسکان هم موجوده وه هغه حسابونه یي کمپیوټر ته رسول چي زید پکښي معاش کاریگر ته ورکوی، په اخیر کي زید د خپل جیب څخه پیسې راوکښلې ملگري ته یي وویل: اقباله دا پیسې واخله د فروفیسر د کوچنیانو ورکتون ته ورسه او دا پیسې یي تحویل کړه د هغو د ورکتون هم میاشت پوره ده او دا نوري پیسې یي میرمنې ته ورکړه او زما سلامونه هم پر وایه.

مسکان د زید په دي خبره ډیره خوشحاله سوه چي زید د فروفیسر د کورنۍ سره کمک کوي.

اقبال وویل: سمدہ او زما جیب خرڅ.

زید ملگري ته پیسې ورکړې ورته وپویل: واخله یو خوستا دا هره ورځ جیب خرڅ هم زه لیونی کړم.

اقبال وویل: لیونی یي بیا ولي کړي خو دا دی زه دي هم کارونه درکوم مفتي خو یي نه درڅخه غواړم.

زید موسکی سو بیا یي وویل: سمدہ ورسه دا پیسې پر وخت ور ورسوه د ورکتون مدیر ته ووايه چي بڅښه کوه سهار نه وو فارغه چي تحویل کړې مو وای.

اقبال وویل: سمدہ.

وروسته اقبال ووتی او کاریگر هم یو یو وتی او کورو ته تلل مسکان هم کمپنی کی گرخیدل چي پر یو کوچني برقي ماشین یي سترگی ولگیدی چي کاریگر و چالاند پري ایښي وو، مسکان کوبنس وکړ چي هغه بند کړي خو و یي نسوای کولای، تر څو شپبو وروسته زید ته ورغله او ور ته یي وویل: صاحبه کاریگر دباندې ووتل خو یو ماشین یي چالاند پري ایښی دی ما کوبنس وکړ چي بند یي کړم خو نه بندیدی تاسو راسی ویگوری.

زید وویل: پیره دار چيري دی؟

مسکان وویل: هغه ویل چي کور ته سودا وړم ستاسو د تلو تر وخته بیرته ژر راحم.

زید وویل: اف خدايه دا څه بي عقلان دي ماشین یي چالاند پري ایښی دی او دوی تللي دي.

وروسته ور ولاړ سو او د ماشین پر خوا دی او مسکان ورغله، کله چي ماشین ته ور ورسیدل نو زید شاوخوا پر وگرخیدی ځکه دی هم نه پوهیدی چي دا څنگه بنديري یوازي پیره دار پوهیدی چي ماشینان څنگه بنديري او چالانده کيري، زید څو سویچان ور ووهل خو ماشین بیا هم نسو بند، بیا زید مسکان ته وویل: ته هلته ورسه د برق اطاق ته وگوره هلته خو به یي د ساکت لین نه یي چي بنديري.

مسکان د برق د اطاق پر خوا ور روانه سول زید په ماشین کی نور بتان او سویچان ور ووهل چي بند یي کړي چي یو دم یي پر یو لڅ لین لاس ولگیدی او برق ونیوی، په اطاق کی مسکان ولیدل چي نور لینونه نسته یو لین په برق کی دی نو هغه یي وکښی، زید تر لین بندیدو وروسته برق پریښوی او بي هوبنه پر

مُحڪه ولويدئ، برق بند بند كيدئ مسڪان حيرانه سول چي دا ولي نو حُڪه ژر بيرته زيد ته ورغله چي وپليدل زيد پر مُحڪه پروت دي نو يي ژر ور وُغستل او وينسوروي ورته وپويل: صاحبه صاحبه.

خو زيد لا هم بي هوبنه وو بيا مسڪان وبنسوروي ورته وپويل: زيده! زيده!

خو زيد بيا هم برغ نكوي او بي هوبنه وو، مسڪان ڊيره وارخطا وه بيا يي په ژرا وويل: زيده! زيده! كنينه.

خو زيد لا هم بي هوبنه وو، مسڪان ڊير وژرل بيا ولاړه سوه او په تلوار يي اوبه راوړلي او پر زيد يي وپاشلي، په دي سره زيد په هوبن راغلي او راکنينستي، مسڪان ڊيره خوشحاله سوه خو لا يي هم تر سترگو اوبنكي بهيدلي زيد چي هغي ته وکتل نو د هغي د اوبنکو په ليدو ڊير حيران سو بيا يي په موسکا وويل: څه خبره ده؟

مسڪان نوره هم په ژرا سول بيا ولاړه سول او د تشنابو پر خوا ولاړه، زيد هلته ناست وو چي په دي وخت کي پيره دار راغلي زيد ته يي وويل: څه خبره وه صاحبه؟

زيد په غوسه ورته وويل: بي عقله ماشين دي داغسي چالاند پري ايښي وو ته وتلي وي.

پيره دار وويل: صاحبه زه وختي ددي خايه ولاړم چي کاريگر اخته وه زوی مي نوی زيږيدلي دی هغه مريض وو دوا او څه سودا مي کور ته يوړل.



د پیره دار د عذر په اوریدو زید څه نرم سو بیا یې وویل: څه  
صحي دی ورسه سم یې وگوره چي بند سویدی که یا؟  
پیره دار وویل: سمده صاحبه.

زید د تشنابو پر خوا ورغلی مسکان لا هم هلته په تشناب کي  
ولاره وه او ژړل یې زید تر څو شپبو هلته ورته ولاړ وو بیا یې  
دروازه ور وتکول او ورته وپویل: اغلي خیریت دی هیڅ خبره  
نه ده راځه کور ته ناوخته کیري زه به دي ورسوم.

تر څو شپبو وروسته زید دفتر ته ولاړی خپل شیان یې ټولول د  
تلو تیاری یې نیوی، مسکان ارامه سول مخ او لاسونه یې پریولل  
او بیا دباندې راووتل، زید هم خپل شیان او د مسکان دستکول  
راواخیستل او دباندې راووتی او دستکول یې مسکان ته ورکړ او  
دواړه دباندې ووتل، دباندې زید مسکان ته وویل: ته دلي ودریره  
زه به موټر د پارکینگ څخه راوباسم.

مسکان په ژر غوني رغ ورته وویل: ته تکلیف مکوه زه تلای سم  
کورته.

زید وویل: یا هیڅ تکلیف ندی زه هم هغې خواته ځم.

مسکان وویل: سمده.

کله چي زید موټر راویستی نو مسکان موټر کي ور سره  
کښینستل او د مسکان د کور پر طرف روان سول، مسکان پیره  
پریشانه وه د زید خواته یې هیڅ نه کتل زید به کله کله هغې ته  
وکتل چي د هغې پریشانی به یې ولیدل نو د هغې پر بیرې به  
موسکی سو زید به د هغې څخه د لاری پوښتنه کول چي کمی  
خواته ولاړ سم مسکان به په کرار او زهیره لهجه اشاره ورته

ڪول ڇي داسي درخه، تر ڇو شپو وروسته د مسڪان ڪور  
راورسڀڏي مسڪان زيد ته وويل: بس همدلته يي ودر وه.

زيد موٽر ودر وئ مسڪان د ڪنٺه ڪڍو پر وخت زيد ته وويل:  
منه.

زيد پوه سو ڇي مسڪان بيريدي ده نو ڇڪه يي نور ڇه نه وويل  
صرف يي ڪوچني مننه وڪره زيد ورته وويل: د مني وڻ نده  
اغلي.

مسڪان ڪنٺه سول او ڪور ته روانه سول ڪله ڇي زيد روان سو  
نو مسڪان د شا لخوا ورپسي ڇو شپي ڪتل ڇي زيد يي د سترگو  
پناه سو بيا ڪورته ننوتل، ڪله ڇي ماڻام سو زيد پر بام ناست وو  
ڇاي يي ڇيڻلي تر ڇنگ يي په ڪمپيوٽر هم مصروفه وو ڇي  
زنگ ورته راغلي، زيد د مصروفٽيا په خاطر تر ڇو شپو  
وروسته موبائل راپورته ڪر ڇي ورته وپڪتل نو د مسڪان  
پخواني نمبر وو ڇي دده سره يي خبري پر ڪولي، زيد ڙر  
ڪمپيوٽر پر ميز ڪنٺيڻوي او تليفون يي اوڪي ڪر او په تلوار يي  
ورته وويل: سلام حياء!

خو د مسڪان لخوا جواب نه ورڪول ڪڍي زيد بيا ورته وويل:  
حياء زما اواز اور ي؟

مسڪان ڙرل او د زيد خبرو ته يي غور نيولي وو، زيد د هغي  
ڙرا واوريدل بيا يي وويل: حياء ته ڙاري؟ خيريت خو به يي؟  
هي ليوني؟

مسڪان تر ڇو شيبو وروسته په ڙرا ورته وويل: ستاسو د ڪمپني پيره دار دباندې نورو خلکو ته اوس ويل چي ته برق نيولي وي ما واوريدل.

زيد موسڪي سو بيا پي وويل: يا هغه دومره د پريشاني خبره نه وه.

مسڪان ورته وويل: ولي هغه د بيٽري برق وو چي وايي دومره د پريشاني خبره نه وه پر خان پام ولي نڪوي؟

زيد بيا په موسڪا وويل: نو خو ته نه وي چي پام دي راباندي ڪري واي.

مسڪان وويل: بس سمدو زما سره نور خبري مڪوه بي عقله.

زيد وويل: پوهيري حياء چي دا ڇو ورځي پر ما څنگه تيري سوي چي تا تليفون بند ڪري و و سم مرگ وو راباندي.

مسڪان د نازه وويل: بنه وسو دا مي سزا درڪول چي سم سي.

زيد وويل: حياء مر مي ڪه خو بيا داسي سزا مه راکوه چي په يوه بنار ڪي يو خو ليدلای در سره نسّم شتون دي احساسوم خو لمسولای دي نسّم فڪر ڪوم ته ماته ڊيره نردي پي خو ليدلای دي نسّم ولي داسي احساس ڪوم لڪه د ڊيره پخوا چي مي در سره خپلوي وه ولي داسي احساس ڪوم چي زما ڙوند په تا پوري تړلي دي.....

د زيد عمليات خلاص سول ڊاڪٽر نرسانو ته وويل: شيان نور سره ٽول ڪري،،

نرس وويل: ولي ڊاڪٽر صاحب دده عمليات خو لا تر اوسه نه دي بشپڙ سوي؟

ڊاڪٽر وويل: د زهر و ڊير وخت ڪيري چي خورلي يي دي  
تول بدن ته جذب سوڀدي دده ژوندي پاته ڪيدل ناممڪين دي نو  
بنه به دا وي چي پاته ڄو ساعتونه د ڪورني سره تير ڪري.

وروسته نرسانو شيان تول ڪرل ڊاڪٽر دباندې ور ووتئ، د ڊاڪٽر  
په ليدو تول د هغه مخته ور غله د زيد پلار وويل: ڄنگه سو  
ڊاڪٽر صاحب د زيد زوي عمليات مي؟

ڊاڪٽر ورته وويل: سلطانه د اوس لپاره خو زيد بنه دي خو زه  
ڊيره بخبنه غوارم چي دا وايم چي ستاسو زوي به يوازي د يو  
ڄو ساعتو لپاره ژوندي وي.

ددي په اوريدو تول ڊير حيران او حواس يي د لاسه ور ڪرل او  
تول په ڙرا سول، د مسڪان بدن په ريرديدو سو هغي خو د اوله  
خپل حواس د لاسه ور ڪري وه او ڙرا يي د ڊيره غمه وچه سوې  
وه، د زيد پلار وويل: دا ڄه وايي ڊاڪٽر صاحب زه نغوارم زيد  
زوي مي د لاسه ور ڪرم ته همدا اوس تر تولو تڪره ڊاڪٽر  
راو غواره چي هر چيري وي او هر ڄومره مصرف ڪوي.

ڊاڪٽر وويل: سلطانه زه ڊيره بخبنه غوارم ڪه د تولي نري  
ڊاڪٽران راو غواري هم فايده نڪوي چي تول مال و دولت دي  
مصرف ڪي هم ڪمه پايله نه ور ڪوي دده د زهر و ڊير وخت  
ڪيري چي خورلي يي وه تول بدن ته جذب سوڀدي ده فڪر ڪوم  
چي د يو ڄه يا د يو چا لپاره يي ڄان تر ڊيره حده ڪنٽرول ڪري  
وو ڪه نه ڊير وخت مخي به لويدلئ واي.

د زيد پلار پر سر لاسونه ونيول بيا يي وويل: يا خدايه دا ڄه  
اورم.

بیا ډاکټر وویل: سلطانه تاسو حوصله وکړئ زید خو شپبو وروسته په هوبن راځي تاسو ور سره لیدلئ سئ د تقدیر فیصلې نه اوري.

تر څو شپبو وروسته زید په هوبن راغلئ هوبن ته په راتلو سره سم یې د مسکان مسکان نوم یادوئ، نرسان هغه ته غوږ سول بیا یو نرس دباندي ور ووتئ وپویل: په تاسو کې مسکان څوک ده؟ ټولو مسکان ته وکتل نرس وویل: مریض ستاسو نوم یادوي نو ښه به دا وي چې تاسو اول ور سره ووينئ.

مسکان د عملیات اطاق ته ورغله او د زید تر څنگ ودریدل، زید چې کله سترګې خلاصې کړې نو مسکان یې ولیدل د هغې په لیدو موسکې سو مسکان په اوبنکو ډکو سترګو وویل: ولي دي داسې وکړه؟

زید په سخت اواز وویل: مسسکان ما خو درته ويلي وه چې زما ژوند په تا پوري تړلئ دی.

مسکان تر څو شپبو وروسته وویل: تا زما سره کړې وعده ماته کړل زه به دي هیڅکله ونه بخښم.

زید وویل: مسکان زه تا نه ملامتوم ځکه ما هغه څه غوښتل چې را رسیدل یې ناممکینه وه او تا په اړیکو پاللو کې کمزوره هم نه بولم ځکه تا د نه پاللو سبب درلودئ خو ما ته هغه دنیا خوند نه راکوي چې ته پکښې د بل چا یې زه به په هغه دنیا کې درته انتظار کوم.

مسکان د زید تر څنگ کښینستل د هغه لاس یې په خپل لاس کې ونيوئ او مچ(بنګل) یې کړ بیا په ژړا د اطاقه او بیا د روغټونه

ووتل او د کور پر طرف روانه سول، کله چې مسکان ولاړه نو  
د زید پلار او وروڼه اطاق ته ورغله.....،

بیا زید وویل: حياء زه اوس سم سوی یم په الله باور وکړه.

مسکان وویل: پوهیرم.

زید وویل: نو بیا ولي نه راسره ویني.

مسکان وویل: د تقدیر فیصلې دي که نه ما به یوه دقیقه هم ستا  
څخه لیري نه وای تیره کړي.

زید وویل: زه دي په دي نه مجبوروم حياء شاید ته ددي لپاره یو  
سبب ولري خو زه به رب ته دعا کوم چې مور ژر سره یو ځای  
کړي.....،

د زید د خبرو په جریان کې مسکان د ځان سره فکر کې وویل:  
ناممکینه ده زیده زه به بیا دعا کوم چې رب مو په هغه دنیا کې  
ژر تر ژره سره یو ځای کړي په دي دنیا کې به مو نصیب سره  
ونه سي.

تر څه خبرو وروسته مسکان وویل: ډاکټر ته ولاړي؟

زید وویل: یا هلته کمپنی کې دي وخت کې یو همکاره هم وه  
هغې ژر ساکیت وکښی د برقه څخه نو ځکه ډیر وخت یې نه یم  
نیولی.

مسکان وویل: بیا هم ډاکټر ته ځان ور بنکاره کړه خدای نکړه  
وروسته بیا تاوان درته ونکړي شاید اوس یې زخم پټ وي.

زید وویل: سمده سبا ته به ان شاءالله ورسم.

مسکان وویل: سمده چې بیا دي هیر نسي.

بيا مسكان وويل: زیده نور بیده سه ناوخته دی ستري سوی به  
بي.

زید وويل: سمدہ خو خبره واوره!

مسكان وويل: بنه ووايه.

زید وويل: مينه در سره لرم.

مسكان موسکی سوه بيا بي وويل: بیده سه ليونيه.

زید په خدا وويل: سمدہ بنه شپه.

مسكان هم وويل: بنه شپه.

مسكان چي کله خپل بيستري ته ولاړه نو د زید او خاوند په فکر  
کي سول تر ډيره بیده نسوه خو کله چي سهار کيدو ته ساعت  
وخت پاته وو بیده سوي وه خو د سهار د اذانو سره بيرته  
راکبنيستل، چي دباندې بي وکتل نو خاوند بي پر لمانځه ولاړ  
وو او په ډيري عجزی سره بي لمونځ کوي، مسكان تر څو شپبو  
هغه ته کتل وروسته دا هم ولاړه اودس بي وکړ او د لمانځه لپاره  
بي تيارئ ونيوئ، کله چي لمر راوختئ تر ناشتي وروسته  
مسكان دفتر ته ولاړه چي وپکتل نو زید ډير خوشحاله وو دا هم  
موسکی سوه بيا بي عايشي ته سلام ووايه او تر څنگ بي  
کبنيستل عايشي ورته وويل: بناغلی خو خورا نن خوشحاله دی  
چي څه پيښه ده؟

مسكان وويل: بناغلی دي خدای داغسي خوشحاله لري پروند بي  
سخت وهم او مرگ راباندې تير کړ.

عايشي وويل: ولي؟

مسڪان وويل: د برق لين ته بي لاس ور وړئ وو هغه نيولئ وو  
زه چي باندي راغلم نو بي هوبنه پروت وو ما فكر وڪړ چي  
خدای نکره مړ سوی دی سخت مي وژړل خو چي کله مي اوبه  
باندي وپاشلي راکنينستئ او زه بي د ژړا په حالت کي وليدلم.

عائشي وويل: نو درباندي پوه سوئ خو به نه بي چي تا ور سره  
په تلفون کي خبرې کولي؟

مسڪان وويل: يا نه دی پوه سوئ ده فكر کوي چي زه بس  
داغسي د بنخولي په خاطر وبيريم نو حڪه پوه نسو.

بيا مسڪان وويل: عائشي هغه اوس ډير سم سويدي تر پخوا.

عائشي وويل: هغه څنگه؟

مسڪان وويل: پروند چي دي بي هوبنه سوئ وو نو زه ډيره  
نردي وم ورته خو ده چي وليدلم ژر بي مخ راڅخه وروئ او  
زما د غير څخه بي سر پورته کړ وروسته بي تر کوره هم  
ورسولم بيا بي هم پر ټوله لار هيڅ ونه ويل او نه بي هم زما  
خواته کتلي دي.

عائشي وويل: هو ما ته هم څه ناڅه معلوميري چي سم سويدي.

عائشي او مسڪان خبرې سره کولي چي د زيد د خپله دفتر څخه  
په مسڪان کي فكر سو بيا بي د مسڪان د تيري ورځي ژړا ور  
پياد سول چي دده د بي هوبني پر وخت بي ژړل وروسته د تير  
مابنام د حياء ژړا ور پياد سول بيا د خدمتگار خبره ور پياد سول  
چي کله په اول وار مسڪان د زيد اطاق ته په غلطي ورغلي وه  
چي خدمتگار ورته وويل: د مشر صاحب د دفتر څخه يو انجلي  
راغلي وه د خالد صاحب پوښتنه بي کول ما د خالد صاحب اطاق



ور بنسولئ وو او دا دلته په غلطي کي راغلي وه، زيد پر دي شكي سو چي داسي نه مسكان حياء وي، كله چي تفريح سوه نو مسكان دباندې د کمپني پارک ته ووتل زيد په هغي پسي وو او حياء ته يي زنگ ور وهئ خو د هغي تلفون بند وو، مسكان غوښتل چي زيد ته زنگ ووهي خو عايشي ورته وويل: مسكان ودريره!

مسكان وويل: څه خبره ده؟

عايشي وويل: هلته وگوره زيد شايد په مورن پسي گوري.

مسكان تلفون دستکول ته واچوئ او د عايشي سره په بانډار مصروفه سول. زيد څو شپي شاوخوا وکتل وروسته ولاړئ د دفتر خواته عايشي او مسكان ورته کتل چي دي ولاړئ، وروسته مسكان تلفون راوکښئ او زنگ يي ور ووهلئ كله چي زيد اوکي کړ نو تر روغبر وروسته مسكان ورته وويل: د ږغه څخه دي داسي معلوميري لکه په ما پسي چي گرځيدي که څنگه زيده؟ زيد په موسکا وويل: هو زه دلته زمورن پر يوې همکاري شکمن سوم ما فکر کوئ چي هغه به ته يي.

مسكان عايشي ته اشاره وکړه چي زيد رښتيا هم په مورن پسي وو بيا يي زيد ته وويل: بڼه ته بيا په انجونو پسي يي؟

زيد وويل: يا په پسي نه يم مازي مي کتل چي هغه خو به ته نه يي.

بيا زيد وويل: حياء باور وکه اوس مي بيله تا په زړه کي بل د هيچا لپاره ځای نسته او نه به هم پيدا سي.

مسكان اوږده ساه واخيسته بيا يي وويل: زيده زه ستا ور نه يم.

زيد وويل: حياء داسي مه وايه كه ته ووايي زه ستا سره په هغه  
ډول ژوند كوم هر ركم چي ستا خوښ يي په هم هغه ډول.

مسكان وويل: زیده زه کمزوري لرم.

زيد وويل: څنگه کمزوري؟

مسكان وويل: خير اوس يي پرېروده ته دا راته ووايه چي ډاکټر  
ته ولاړې که يا؟

زيد وويل: حياء ته پوهيرې چي ته نه راسره ويني نو پر ما څه  
تيريزي؟

مسكان وويل: پوهيرم زیده خو ته بايد ما درک کړې.

زيد وويل: سمدې زه به وگورم چي ته څنگه په ما ځان نه ويني  
که مي هر څه په ځان وکړه بيا به مي نه ملامتوي.

مسكان وويل: زیده لیونی کیره مه.

زيد وويل: ته مي دي ته مجبوره کوي چي داسي وکم.

مسكان وويل: که دي څه وکړه زیده قسم درته كوم چي بيا به  
هيڅکله در سره ونه وينم.

زيد تلفون بند کړ څه يي ونه ويل مسكان ډيره پریشانې سوه  
عائشي وويل: څه پيښه ده؟

مسكان وويل: زيد وايي که دي راسره ونه ليدل په ځان يو چم  
کوم.

عائشي وويل: دا تا خطاباسي هيڅ لا نکوي.

مسڪان وويل: عايشيٰ دا ليوني زه پيڙنم ڊير ضدي دي حتماً يو  
ڇه ڪوي اففف خدايه نه پوهيرم ڇه وڪم.

مسڪان او عايشه بيرته دفتر ته ولاڙي مسڪان په زيد پسي ڪتل  
هغه دننه په خپل دفتر ڪي وو، مسڪان به هغه ته دسترگو تر  
بغلو ڪتل بيا بي فڪر وڪر چي د زيد نظر به د خان ڇخه واروم  
چي زه حياءِ نه يم نو ڇڪه بي تلفون د دستڪول ڇخه راوڪبئي او  
خپل خاوند ته بي زنگ ور ووهلي تر روغبر وروسته بي وويل:  
زه دفتر ته رالم هلته پر ميز زما ڪمپيوٽر پاته سوي وو اوس مي  
ڊير ٽينگ ورته ضرورت سو ڪه ته فارغه بي نو يوار ي بي دفتر  
ته راوره.

خاوند بي وويل: سمده زه بي ان شاءالله په يو څو دقيقو ڪي در  
رسوم.

مسڪان تلفون بند ڪر زيد ته بي وڪتل بيا په خپل ڪار اخته سول  
تر څو شپبو وروسته بي خاوند زنگ ور ته راووهلي ورته  
وويل: مسڪان زه د دفتر مخته ولاڙ يم.

مسڪان وويل: چوڪيدار ته ووايه چي زه د مسڪان خاوند يم بيا  
راسه دننه.

خاوند بي وويل: سمده.

تر څو شپبو وروسته بي خاوند دننه دفتر ته راغلي او مسڪان ته  
بي ڪمپيوٽر ورڪر، مسڪان قصداً خپل خاوند د خان سره ڇه  
مصروفه ڪر چي د زيد ورته پام سي چي همداسي هم وسوه د  
زيد پام مسڪان او خاوند ته ور واوبنتي، زيد حيران سو چي دا  
بي ڇه دي چي مسڪان داسي په مينه ور سره خبري ڪوي.

مسڪان د زید خواته وکتل وپلیدل چي زید دا او خاوند ولیدل بیا  
 بی خاوند ته وویل: بنه سمدہ ته ولاړ سه او د زحمتہ دي ډیره  
 مننه.

وروسته د مسڪان خاوند روان سو زید چي هغه سم ولیدئ نو  
 وې پیژندی چي دا هغه سړی دی چي ده د هوټل مخته موټر دده  
 د موټر سیکل سره ټکر کړئ وو چي زید بی اخلاقو او بنه رویی  
 ته حیران سوئ وو، کله چي هغه ووتئ مسڪان زید ته کتل چي  
 زید چوکیدار ته زنگ ور ووهلئ ورته وپویل: دا سړی څوک وو  
 چي دفتر ته راغلی وو؟

چوکیدار وویل: دا د مسڪان اغلی خاوند وو.

زید تلفون بند کړ او څو شپې حیران پاته وو بیا بی پلار ته  
 زنگ ور ووهلئ ورته وپویل: بابا چیري بی؟

پلار بی وویل: در روان یم دفتر ته زویه ولي خیریت خو به بی؟  
 زید وویل: هو بابا خیریت دی یو څه می پکار وې.

پلار بی وویل: سمدہ زویه دا یم در روان یم.

تر څو شپې وروسته د زید پلار رالی او د زید سره بی ولیدل  
 زید ورته وویل: بابا په کمپنی کي لږ کار دی زه هلته ځم او دا  
 یو څه لارښوونې دي ما کاپي کولو ته ورکړيدي یو څه کاپي  
 سویدی لږ پاته دي چي ټول کاپي سول بیا بی مسڪان اغلی ته  
 ورکه چي کمپنی ته بی راوړي هلته به بی ښځینه کاریگرو ته  
 ور وښیې.

پلار بی وویل: سمدہ زویه.

وروسته زید ووتی مسکان هم چي کله د زید ورته شا سول نو پسي وپکتل او فکر يي کوی چي زید چيري ولاړی ډیره انديبنمنه سول بيا يي څه اسناد واخيستل او د زید د پلار دفتر ته ورغله ورته وپويل: صاحبه زید صاحب چيري ولاړی دا يو څه اسناد وه بايد يو څو مشتريانو ته يي استولي وای.

د زید پلار وويل: هغه کمپنی ته ولاړی لوري او دا پرينتر ته پراته کاغذونه يي غوښتي وه بايد چي تاسو يي ور وړی هلته به بنځينه کاريگرو ته تشریح ورکړی.

مسکان يو څه خوشحاله سوه چي بيا زید ته نږدي کيري او پر هغه څارنه کولای سي چي داسي نه څه وکړي نو وپويل: سمده صاحبه ولي نه.

مسکان هلته ورته انتظار سوه کله چي ټول کاغذونه کاپي سول نو مسکان واخيستل او د کمپنی پر خوا روانه سول هلته چي ورسيدل نو وپلیدل چي زید د کمپنی په اطاق کي دی، د مسکان زړه هوسا سو بيا دننه ورغله او تر سلام وروسته يي ورته وويل: صاحبه دا کاغذان صاحب ويل چي ده ته يي ورکړه.

زید وويل: هو ورسه د بنځينو په ځای کي ټولي کاريگري درته منتظر دي هغو ته يي تشریح کړه اسانه دي لږ تشریح ته ضرورت لري.

مسکان وويل: سمده.

وروسته مسکان د بنځينه کاريگرو ځای ته ورغله او هغو ته يي لارښوني شروع کړي تر څو دقيقو هلته وه وروسته چي معلومات خلاص سول نو مسکان ټولو ته اجازه ورکړه چي

نوري تلای سئ هغوی تولی ولاری، په کمپنی کی هیڅوک نسوه پاته د مسکان کاغذان په لاس کی وه د زید د اطاق خواته ور روانه سوه کله چي اطاق ته ورسیدل نو وپلیدل چي زید پر میز سر ایښی دی چاکو یی بغلته پروت دی او پر میز وینی بهیدلی دي، ددی حالت په لیدو د مسکان بدن ریرد و نیوی کاغذان یی د لاسه ولویدل او کرار کرار او په ریریدلی پښو د زید خواته ور روانه سوه کله چي هغه ته ور ورسیدل نو د زید سر یی په لاس کی و نیوی او په ریریدلی او وارخطا برغ یی وویل: زرزیده!

خو کله چي یی زید سره وښوروی او یقین یی وسو چي زید مړ سویدی نو پر ځنگنو سوه او چیغی یی کړی او په چیغو کی یی د زید نوم وایه، په دی وخت کی چوکیدار راوځغستل غوښتل یی چي اطاق ته راننوخی چي زید سر راپورته کړ او هغه ته یی په خدا اشاره وکړه چي بیرته ولاړ سه! چوکیدار بیرته ولاری زید بیا خپل سر پر میز کښیښوی او د مسکان ژړا ته یی غور و نیوی، مسکان تر څه ژړا وروسته چپ سول او بیا یی د ځان سره وویل: زیده! زما په سبب دا هر څه وسول که ما ستا غوښتنه منلی وای نو دا هر څه به نه کیدل نو زه هم نور ژوند نه غواړم.

مسکان پر میز پروت چاکو پورته کړ کله چي یی ځان په وهی نو زید یی لاس و نیوی، مسکان پیره حیرانه سول چي زید ژوندی دی، زید چي کله د مسکان لاس و نیوی نو تر څو شپبو وروسته په خدا سو او چاکو یی د مسکان د لاسه وایستی پر میز پرتو کیچپو یی گوته ولړل او خولی ته یی ویورل او ویزبیشنل بیا یی مسکان ته وویل: ما خو درته ویلی وه چي زه به وگورم چي ته ځنگه په ما ځان نه وینی دا دی زه په خپل پلان کی کامیابه سوم.

د مسکان تر سترگو اوبنکې روانې وې بیا یې زید پوري وهی او ورته وپویل: بی عقله په هغه مسخرو دا رکم مسخري څوک کوي دا که یوار زما زړه دریدلی وای؟

زید په موسکا وویل: نه دریدئ ځکه ما خدای ته دعا کړیده چې خدای ماته ستا څخه مخکې مرگ راکړي.

مسکان وویل: بس چپ یې که!

تر څو شپږو ژړا وروسته مسکان بې اختیاره د زید غیر ته ور ولویدل او لاسونه یې باندي راوگرځول تر ډیره یې ژړل خو وروسته یو دم آرامه او حیرانه سوه او بیا د زید څخه لیري سوه وروسته د اطاق څخه په ځغاسته ووتل او ولاړل، زید په مسکان پسي ناري کړې خو مسکان ونه دریدل او کور ته ولاړل زید ډیر حیران وو چې مسکان ولي داسي وکړه خو بیا پوه سو او وریاد سوه چې مسکان د خاوند په سبب دده څخه ولاړه زید تر څو شپږو وروسته پریشانه پر چوکۍ کښینستې او د مسکان په فکر و کي سو، کله چې سبا ته زید دفتر ته راغلی نو مسکان ته په انتظار سو ټول کارکونکي راغله خو مسکان رانغله زید ډیر پریشانه وو تر ډیرو فکر و وروسته یې د عایشې د میز تلیفون ته زنگ ور ووهلی عایشې تلیفون اوکې کړ تر سلام وروسته زید وویل: عایشې ستا ملگري چیري ده ولي نن نه ده راغلي؟

عایشې وویل: نه پوهیرم صاحبه.

زید وویل: تا تلیفون ندی ور سره کړئ؟

عایشې وویل: یا صاحبه.

زید وویل: ته یې ماته نمبر راکړه.

عائشي د مسکان نمبر ورته ووايه زيد زنگ ور ووهلي کله چي مسکان تلفون پورته کر نو وپليدل چي د زيد نمبر دی تر خو شپو فکر وروسته يي اوکي کر تر روغبر وروسته زيد وويل: مسکان دفتر ته ولي نه يي راغلي؟  
مسکان وويل: نه پوهيرم.

زيد وويل: زما څخه خوابدي يي؟  
مسکان وويل: يا هغسي خبره نه ده.  
زيد وويل: نو څه خبره ده؟

مسکان وويل: زیده ته پوهيري چي زه واده سوې يم زه تاته مينه نسّم درکولای هلته تاته په نږدي اوسيدو نغوالم چي هم خان او هم تا خواشيني کړم چي سره ليري يو يو څه به مو خواشيني کمه يي.

زيد وويل: مسکان داسي مه وایه زه ستا څخه ليري ژوند نسّم کولای.

مسکان وويل: زیده زما خاوند زما سره ډيره مينه لري هغه ډير ساده دی زه د هغه د مينې او سادوالي څخه گټه نه پورته کوم که هغه خبر سي چي زه ستا سره مينه کوم باوري يم چي د هغه به ډيره غمه زړه ودريري زه د هغه سره چم نسّم کولای ما وبخښه زیده پر دي دنيا خو مي په نصيب نسي کيدای په اخيرت کي به د ربه يوازي تا غواړم.

زيد تر څو شپو فکر وروسته وويل: زه ستا د خاوند سره مخ سوې يم د هغه سادوالي او اخلاق راته معلوم سويدي داسي نه د هغه سره په چم کولو الله مور ته په قهر سي زه به هم دعا کوم



په دې دنيا کي خو مو نصيب سره ونسو چي الله مو په هغه دنيا کي ژر تر ژره سره يو خای کړي خو مسکان ته دې وظيفي ته راځه زه وعده درکوم چي زه به ستا سره د امکان تر حده نه مخ کيرم.

مسکان وويل: سمدہ درخم.

سبا ته زید د مسکان په تمه وو چي تر څو شپبو وروسته مسکان دفتر ته راغله ټولو ته يي سلام ووايه، زید د هغې په ليدو ډير خوشحاله او موسکي سو وروسته يي پرده بنده کړه تر څو مسکان دی ونه ويني او دی مسکان ونه ويني، مسکان د زید د دفتر خواته وکتل وپلیدل چي زید پرده بنده کړيده وروسته په خپل کار مصروفه سول، وختونه تيريدل زید به هره ورځ مسکان ته په تمه وو کله چي به هغه راغله بيا به يي د کلکين پرده بندول د زید د پرمختگ فيصدي کرار کرار راکښته کيدل ټوله ورځ به يي فکر په مسکان کي وو کار ته يي هيڅ زړه نه کيدی، يوه ورځ په دفتر کي غونډه جوړه وه د نورو کارکونکو ترڅنگ زید او مسکان هم ناست وه، د زید د پلار شريکانو ويل چي زموږ مشتريان يو وار بيا زموږ د توليداتو رانيول څه ناڅه کم کړيدي سبب يي تاسو څه بولي؟

ټولو کارکونکو خبرې وکړې خو زید څه نه وويل او سر يي کښته نيولی وو لاندي يي کتل په فکر وکي ډوب وو د زید د پلار يو شريک وويل: زیده تا په دې اړه څه نه وويل.

زید د پلار د شريک خبره نه واوریده او همغسې په فکر وکي ډوب وو بيا پلار ور ناره کړه: ززیده!

زید د پلار په لور اواز خبر سو بيا يي وويل: ها بابا.

پلار يي حيران سو بيا يي وويل: څه در سويدي زويه؟

زيد وويل: هيڅ نه بابا.

پلار يي وويل: سليم وايي چي زمور د توليداتو بازار يو وار بيا راکم سويدي په دې اړه ته څه وايي؟

د زيد فکر لا هم نه وو پر ځای مسکان پوهيدل چي د زيد فکر په دې کيدی او د کمپنی د توليداتو بازار چي کم سويدي هم يي سبب زيد دی مسکان پوهيدل چي زيد څه نسي ويلای چي پلار يي ورته په قهر نسي نو ځکه يي وويل: وبخښه صاحبه زه ووايم؟

د زيد پلار وويل: هو مهرباني.

مسکان وويل: کله چي زمور توليدات مخته ولاړه نو مقابل طرف زمور پر ضد د خپلو توليداتو نرخونه راکم کړل تر څو خلک د دوی توليدات په ارزانه بيه رانيسي او مور تر پښو واچوي نو بايد مور هم د څه وخت لپاره د خپلو توليداتو نرخونه راکم کړو په داسي کولو سره به مقابل طرف تر ډيره وخت په تاوان کي وي يا به هم پخپل سر سره خپل توليدات بازار ته وړاندي کوي او وروسته به دوی د يو لوی تاوان سره مخ سي مجبوره دي چي خپل توليدات بيرته په لوړه بيه بازار ته وړاندي کړي په داسي کولو سره به يوار بيا زمور مشتريان زيات سي او د دوی د توليدات بازار به کم سي.

د زيد پلار وويل: افرين ډير ښه نظر دی همداسي به کړو.

بیا سلیم وویل: زیده! نن سبا تاسو هم خپل کار ته سمه پاملرنه نکوی هيله ده په خان کي مو تغیر راولی او خپل کار ته متوجي و اوسئ!

تر غونډې خلاصیدو وروسته ټولو کارکونکو غوښتل ووځي نو ټول ولاړ سول او ووتل د زید پلار چي کله وتی نو زید ته يي څه په غوسه وکتل، زید یوازي د غونډو په اطاق کي پاته سو نور ټول ووتل تر څو شپبو وروسته زید ډیر احساساتي سو یو دم يي میز ته لغتې کش کړې او چوکیانې يي سره وغورځولې، دباندې د میزو په ږغ مسکان عایشه او ټول ډیر حیران سول او د غونډو د اطاق خواته يي کتل خو چا جرأت نسوای کولای چي ورسې تر څو شپبو وروسته مسکان د اطاق خواته ورغله چي دروازه يي خلاصه کړل نو وپلیدل چي زید لاندې ناست دی شاوخوا يي د مات سوي گیلان هندارې پرته دي او د زید تر یو لاس وینې بهیري، مسکان ډیره حیرانه وه وروسته ورغله او د زید لاس يي په لاس کي ونيوئ غوښتل وینې سوئ ځای يي ور وتری خو زید لاس ځني کش کړ او بل طرف ته يي وکتل، مسکان بیا لاس ټینګ ځني ونيوئ او خپل د پورني څخه يي یو ټوټه څیرې کړل او د زید لاس يي ور وتری او په خوابدتیا ځني ووتل، زید د مسکان په پورني خپل ټرل سوي لاس ته وکتل تر سترگو يي اوبنکې وبهیدي د مسکان پورني يي مچ(بنگل) کړ.

مسکان چي کله بیرته خپل ځای ته راغله نو ډیره پریشانه وه خپل لاسونه يي پر سر نیولي وه لاندې يي کتل چي عایشې يي پر اوږې لاس ور ونيوئ بغلته يي کښینستل ورته ویویل: مسکان بناغلی بیا پر څه شي دریدلی وو؟

مسڪان اوڀر ده ساه واخيستل بيا بي وويل: نه پوهيرم ڇه وڪم او  
پايله به مو ڇه بي؟

عائشي وويل: مسڪان فڪر ڪوم بناغلي به بيا تير وخت ته ولاڙ  
سي.

مسڪان وويل: دي خو به ڇي ڇي ڇي ترڇنگ به بي زه هم ور  
سره تللي يم.

سباته زيد دفتر ته نه راغلي بيده وو مسڪان ورته په تمه وه خو  
زيد ورڇي تر پايله نه راغلي مسڪان ڊيره پريشانه وه خو د سبا  
په تمه سوه خو سباته هم زيد معلوم نسو دريمه ورڇ هم معلوم  
نسو، مسڪان ڇي ڪله په دريمه ورڇ ڪور ته تله نو ٽپڪسي ته  
وختل ڪله ڇي ٽپڪسي ڇه مخته ولاڙه نو د مسڪان سترگي پر  
زيد ولگيدي ڇي ڇه بل رڪم روان وو او په پارڪ ننوتئ، مسڪان  
ٽپڪسيوان ته وويل: وروره موٽره ودروه!

ڪله ڇي موٽر ودريدي نو مسڪان ڪنٽه سول او پارڪ ته ور  
ننوتل ڪله ڇي ڇه مخته ولاڙه نو زيد بي وليدي ڇي پر يو چوڪي  
ناست دي او زيات توخيري او د ڊيره توخي بي مخ سور سوي  
وو، مسڪان د زيد خواته ورغله ڪله ڇي هغه ته ور ورسيدل پر  
اوڙه بي لاس ور ڪنڀينوي ورته وپويل: زيده!؟

زيد د توخي په حالت ڪي مسڪان ته وڪتل وروسته بي مخ ور  
ڇخه واروي بيا مسڪان وويل: زيده! ته خو به ٻنه بي؟

زيد د توخي په حالت ڪي د هو په اشاره سر وبنوروي ڇي سم  
يم، بيا مسڪان ولاڙه زيد ته بي اوبه راوري ڪله ڇي زيد وڃينلي  
او ڇه سم سو مسڪان ورته وويل: ڇه در سويدي؟

زید په موسکا او د نشی په حالت کي وویل: هلته خو کسان ناست  
وہ په سگریټو کي یی نشه راکړه.

مسکان په دې سره ډیره حیرانه سول بیا یی په حیرانتیا وویل:  
څه؟ تا نشه کړیده؟

زید وویل: هو.

مسکان په غوسه ولاړه سوه او د هغو خلکو پر طرف ورغلل  
کله چي هغو ته ور ورسیده نو هغوی په سگریټ څکولو  
مصروف وه مسکان هغو ته وویل: ای بی عقلانو کوڅه ډبو تاسو  
خو په دې نشو خپل دنیا او اخیرت خراب کړیدی نو د نورو دنیا  
او اخیرت ولي ور خرابوی؟

د نشیانو څخه یوه وویل: خو ده ویل چي سخت پریشانه او غمجن  
یم مور ورته وویل راسه دا سگریټی څکول دې غمونه لیري  
کوي چي وپڅکوي د دنیا تر ټوله خوشحاله انسان به سی.

مسکان بیا په غوسه وویل: چپ سه بی عقله!

نشیان ولاړ سول یوه یی د مسکان پر طرف ور روان سو په  
غوسه یی مسکان ته وویل: ستا خوله ډیره تیزه چلیری ستا  
خو....

هغه نشی غوښتل مسکان په چپلاخه ووهی چي په دې وخت کي  
زید پر راوغستل او هغه یی پر مخ په سوک ووهی او هغه نور  
نشیان یی هم سره پوری وهل او وپغورخول هغو ټولو وغستل  
او ولاړل، مسکان هم غوښتل چي ولاړه سی خو زید تر لاس  
ونیول.

مسکان په غوسه وویل: زما لاسه ایله که!

زید وویل: مسکان هیله کوم.

مسکان بیرته د هغه طرف ته مخ واری او په ژړا یی ورته وویل: ولی می په داسی کرونو د ژونده دوبرخ را جوړوی د کله چي می ژوند ته راغلی یی ژوند می نا ارامه سویدی په هر لحظه کی ستا په یاد کی سوخل کیرم.

زید په ژړغونی اواز وویل: مسکان! زما په واک کی ندی څه وکم ته شاید ددی حالاتو سره مبارزه وکولای سی خو زه ورته مات یم دی حالاتو ته.

مسکان وویل: چي مبارزه ونکړو بله لار نلرو زیده! ځکه تقدیر همدی لاری ته درولی یو چي نه مخته تلای سو نه شاته زه خاوند ته په دوکی ورکولو تا نسیم تر لاسه کولای که می داسی وکړه نو الله به راته په قهر سی او ستا ددی مشکلاتو څخه د خلاصون یوه لاره دا ده چي زه نور ستا سره نه مخ کیرم.

زید وویل: یا مسکان داسی مکوه زه ستا مشکل درک کولای سم خو زما د سترگو مه پناه کیره خیر دی.

مسکان په ژړا وویل: زه ستا په خاطر وایم زیده زه خو حالات زغمم چي په هر حالت کی یم خو زما سره ستا فکر دی.

زید وویل: یا زما فکر مکوه خو زما څخه مه لیری کیره.

مسکان وویل: سمده په یوه شرط هغه دا چي ته به د پخوا پخیر کیری بیرته به خپلی وظیفی ته ځی او په خندا به ژوند کوی هغه که زه در سره یم یا نه خو ته به پریشانی نکوی.

زید وویل: سمده زما قبوله ده.

مسکان وویل: اوس ورسه حمام وکله او بیا کور ته ولاړ سه که  
 دې پلار په دې حالت کې ولیدلې نو زړه به یې مات سي.  
 زید وویل: سمده.

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی او ولاړل، مسکان  
 تر څو شپبو وروسته بیرته زید ته وکتل او ورناره یې کړه:  
 زیده!؟

زید مخ ورته راوړوی وویل: ها.

مسکان په موسکا وویل: هیڅ نه.

زید روان سو او مسکان مخ واړوی پر مخ یې اوبنکې جاري  
 سوې د ځان سره یې وویل: که تقدیر بدلیدلای زیده ما به تر ټولو  
 اول دا فیصله بدله کړې وای چې د بل یم او ته مې په نصیب  
 سوی وای او ټول عمر مې داسې مینه درکړې وای چې هر غم  
 او درد دي هیر سوی وای.

د سهار لمر خپلي وړانګې پر مخکه خپرې کړې مرغانو په خپلو  
 خوږو سندرو سهارګاه ته بڼه راغلاست ووايه خلک د ژوند د  
 تیر لپاره خپلو کارو پسې ووتل مسکان هم دفتر ته د تلو لپاره  
 امدګې ونيول او د دفتر پر خوا روانه سول، کله چې دفتر ته  
 ورسیدل نو لومړی د زید د اطاق پر خوا وکتل خو زید یې هلته  
 ونه لیدئ، مسکان لویه ساه واخیستل او پریشانه پر خپل چوکۍ  
 کبښینستل خو تر څو شپبو وروسته یې ولیدل چې زید راغلی دی  
 او د کاریګرو سره په بل اطاق کې مصروف وو، مسکان د هغه  
 په لیدو موسکۍ سوه وروسته یې په خپل کار شروع وکړه، تر

خو ورخو وروسته مسکان سهار غوښتل چې دفتر ته ولاړه سې  
چې خاوند يې ور برغ کړه: مسکان؟

مسکان وويل: ها؟

خاوند يې وويل: زه ستاسو د دفتر خواته ځم زما سره ولاړه سه  
زه به دي تر هغه ځايه ورسوم.

مسکان وويل: يا مننه ته تکليف مکوه.

خاوند يې وويل: يا خو زه اغسي هغې خواته ځم.

مسکان وويل: سمده چې ستا خوښه يې.

تر څو شيبو وروسته مسکان او خاوند يې پر موټرسيکل د دفتر  
خواته روان سول، زيد د استراحت په اطاق کې وو چې مسکان  
او خاوند يې دفتر ته راورسیدل، زيد سر پر سوپا ايښی وو چې  
يو دم يې مسکان او خاوند ته ور پام سو، د هغو په ليدو يې سر د  
سوپا څخه پورته کړ او د مسکان او خاوند پر طرف يې زير زير  
کتل، د مسکان خاوند هغې ته په مينه او موسکا خدای په امانی  
ووايه مسکان هم په مينه او موسکا خدای په امانی ځني واخيستی  
او د دفتر پر خوا روانه سول، کله چې دفتر ته نږدې سول نو زيد  
يې وليدی چې دې ته يې کتل، مسکان ډيره پریشانه سول او د  
ځان سره يې فکر وکړ چې زيد به څه فکر کړی وي، زيد ډير  
پریشانه وو او ټوله ورځ د استراحت د اطاقه نه راووتی، کله چې  
مازديگر او لمر مخ پر لويډو سو نو ټول کار کونکي د دفتر څخه  
ووتل، مسکان هم د عايشې سره روانه سوه خو فکر يې په زيد  
کې وو ورتلای ځکه نسوای چې کارکونکي ورباندي غلط فکر  
ونکړي، کله چې ټول دباندې ووتل نو مسکان فکر وکړ چې



يواری به د زید احوال واخلم نو ځکه يي عايشي او نورو ملگرو ته وويل: تاسو درځي زما تليفون دننه پاته سویدی.

ټول ولاړل مسکان بيرته دفتر ته ورغله او د استراحت اطاق ته ور داخله سوه کله چي هلته ورغله نو وپلیدل چي زید ډير زيات سگریت څکولي دي او سترگي يي ډير سري سویدی د سوپا مخته گيلاسونه هم مات سویدی، ددي په لیدو مسکان ډيره حيرانه او پریشانه سول او زید ته سخته په غوسه سول، زید هم د هغي په لیدو حيران وو، تر څو شپبو ژړا وروسته مسکان په غوسه د اطاق څخه ووتل، زید هم په هغي پسي ور ووتی او تر څه تگ وروسته يي مسکان تر لاس ونيول تر څو وي دروي، خو مسکان ونه دریدل او په زور يي خپل لاس د زید څخه کشوی بيا يي په لوړه چغه او ژړا وويل: پریرده زما لاس!

زید د هغي لاس ايله کړ مسکان د دفتر څخه ووتل او ولاړل، زید پر گوندو سو او په ژړا يي پیل وکړ تر څو شپبو ژړا وروسته يو دم چپ سو او د کور پر طرف روان سو کله چي يي مابنام حمام وکړ او سترگي يي د اوبنکو څخه پاکي کړي بيا پلار ته ورغلی او تر څنگ يي کبنيستی وپويل: بابا زه غواړم نور ددي هیواده ولاړ سم.

پلار يي حيران سو بيا يي وويل: څه؟

زید وويل: بابا زما گزاره نوره دلته سخته سویده زه غواړم يو بل هیواد ته او ددي ځايه ليري ولاړ سم.

پلار يي وويل: څه خبره ده زويه خيریت دی؟

زيد وويل: هو بابا خيريت دى خو بس نور مي دلته حالت وار په وار پر خرابيدو دى ته چي ما هر هيواد ته استوي قبول مي دى زه به هلته خپل کار پرمخ وړم.

پلار يي وويل: زیده! ته خو به په حال کي يي زويه؟

زيد وويل: هو بابا په حال کي يم او په پوره هوښ مي دا فيصله کړيده هيله کوم بابا ما واستوه.

پلار يي وويل: زويه تا داسي څه وويل چي زه دي هک حيران کړم چي زه اوس څه ووايم.

زيد وويل: بابا ما د کاکا سره څو شپې مخکي خبره وکړه هغه ويل راسه که ستا خوښه وي زه به هلته ورسم په هغه هيواد کي به د کاکا سره کمک کوم.

پلار يي وويل: سمده چي خوښه دي يي زويه خو ته به هلته يوازي ژوند څنگه کوي؟

زيد وويل: د ځينو يادو سره به سخت وي خو بابا دلته ژوند ماته ډير سخت سويدي.

پلار يي وويل: زويه څه مشکل دى ماته ووايه چي په هر ډول يي زه ستا هغه مشکل او غوښتنه د رب په مرسته در حل کومه.

زيد وويل: بابا زما داسي غوښتنه ده چي په هيڅ ډول نه حل کيږي او نه هم غواړم چي حل يي کړم پر دې دنيا به يي صرف د يادو سره ژوند کوم.

پلار يي وويل: بڼه بڼه پوه سوم چي د انجلي کيسه ده بڼه ووايه څوک ده هغه چي همدا اوس يي پلار ته زنگ ووهم او ستا خبره ور سره وکم چي په هر ډول يي راضي کوم به يي ستا لپاره؟

زید پلار ته د خان او د مسکان د مینې په اړه هر څه وویل خو د مسکان نوم یې ندی ورته ویلی بیا یې پلار اوږده ساه واخیستل او وپویل: رښتیا هم زویه دا ناممکینه ده بلکې غلط کار هم دی چې ته د هغې سره مینه کوي ځکه هغه یو واده کړل سوی بڼځه ده دا بدبختي خو زموږ په ټولنه کې سته چې د لور یا خور څخه تر ډیره پوري د هغې د خوښې او ناخوښې پوښتنه نکوي چې څوک دي د ژوند د ملگري په جوړیدو خوښ دی هغه خبره هم نه یې دوی یې بیا د ژوند د تړون خبره پخه کړې وي چې کله د نکاح وخت سي نو د قبولیت ځکه هو وایي چې د پلار او ورور عزت، مقام او شملې او د مور پورنی یې بدنامه یا کښته نسي تر واده وروسته یې زړه مات یې ژوند یې تریخ یې خو خیر الله دي زموږ دا خراب کلتور ورک کړي.

بیا د زید پلار وویل: سمدې زویه چې ستا خوښه یې اغسي وکه.

زید د پلار څخه مننه وکړه او بیا د خپل اطاق پر طرف ولاړی، کله چې سهار سو تر حمام کولو وروسته زید خپل د کالو بسته تیارول.....

مسکان چې کله د روغتون څخه راغله نو حمام ته ولاړه ولمبیدل کله چې د حمام څخه راووتل وپلیدل چې خاوند یې پر سوپا باندي ناست دی تلویزیون گوري، مسکان د شاه له طرفه په خدا د خاوند پر اوږو لاسونه ور کښیښول او پر سر یې بڼگل کړ، خاوند یې هم پخپل لاس د هغې سر و نیوی او ځانته یې راکش کړه او پر تندي یې بڼگل کړه، مسکان وویل: زه ځم استراحت کوم کم څه ته خو به ضرورت نه یې چې درته تیار یې کړم؟

خاوند یې وویل: یا گراني مننه ورسه استراحت دي وکړه.

مسڪان وويل: سمدہ.

مسڪان د اطاق پر طرف روانه سول ڪله چي اطاق ته ننوتل نو په دروازه کي ودريدل خاوند ته يي وکتل تر سترگو يي اوبنڪي رواني سوي او تر څو شپبو وروسته بيرته اطاق ته ننوتل، زيد د کورني سره تر ليدو څو شپبي وروسته په روغتون کي ساه ورکړل مړ سو، د هغه پر مړينه يي کورني زيات وژړل د زيد پلار په خپل لاس د زيد سترگي ور پتي کړي او پر مخ او تندي يي بنگل کړ، د مسڪان خاوند لا هم تلويزيون ته ناست وو چي تر څو شپبو وروسته پر تلويزيون د عاجل خبر خبر راغلي، د مسڪان خاوند هم څنگ ايله کړ کښينستي چي دا عاجل خبر وويني چي څه خبره ده، ڪله چي خبر راغلي نو خبريال وويل: د بنار د مشهوره تجار سلطان زوي زيد نن سهار زهر خوړلي وه او اوس يي روغتون کي ساه ورکړل.

د مسڪان خاوند پير حيران سو او پوه سو چي دا هغه ځوان دی چي دی ور سره مخ سوي وو او مسڪان د دوي په کمپني کي کار هم کوي.

بيا خبريال وويل: د هغه کورني وايي چي د هغه د ځان وژني سبب معلوم ندي چي هغه ولي ځان وژنه وکړل.

د مسڪان خاوند تر دې خبر اوريدو وروسته تلويزيون بند کړ او غوښتل يي چي مسڪان هم ددې خبره خبره کړي، ڪله چي د هغي اطاق ته ور ننوتی نو وپلیدل چي مسڪان مخ د کلکين خواته کړیدی او په سوپا کي ناسته ده د دروازي خواته يي شا کړیده، خاوند يي وويل: مسڪان هغه ته چي په کمپني کي کار کوي د هغه کمپني د مشر زوي ځان وژنه کړیده پير ښه ځوان وو زه

ور سره مخ سوی وم نه پوهیرم چي ولي يي داسي وکره تا هغه  
لیدلی وو مسکان؟

مسکان د خاوند پوښتني ته جواب نه ورکړ بيا يي خاوند ور  
نږدي سو وپویل: مسکان؟

مسکان بيا ږغ ونکړ خو کله چي يي دريم وار ورناره کړه او  
لاس يي د هغې پر اوره د هغې د خبرولو لپاره کښيښوی نو  
مسکان پر يوه خوا راچپه سول او د لاسه يي د زهر و بوتل  
ولويدی.

خاوند يي حيران سو کله چي د هغې مخته ورغلی او سره و يي  
ښورول نو وپلیدل چي مسکان مړه سوېده.

پای

## د ليکوال نور ناولونه او کتابونه

- عاشقي ناول
- نارنج کلا ناول
- تير يادونه ناول
- زمور نېمگري مينه ناول
- حيثيت ناول
- کندهار اتل ناول
- کوډې په اسلام کي
- بنځه په اسلام او غرب کي
- نفلي لمونځونه او فضليتونه يي

**Get more e-books from [www.ketabton.com](http://www.ketabton.com)  
Ketabton.com: The Digital Library**